

Barış ve çözüm diye diye savaşa ve çözümsüzlüğe

Gerçek

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

Bursa Emek Forumu kuruldu
THY, Kazova, Feniş ve
Leroy Merlin'de
işçi mücadelelerinden haberler
sayfa 2-3-4-5

Ekim 2013 / Sayı: 48

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Kaç milyonu hapsedeceksiniz?

Eylül ayı hükümetin isyan korkusunun temelsiz olmadığını kanıtladı. Futbol taraftar grupları, üniversite öğrencileri, Aleviler, Hataylı Arap Aleviler, İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya ve başka kentlerin çapulcuları, Eylül ayında, Haziran ve Temmuz'da doğmuş olan ruhun henüz canlı olduğunu, isyanın yeniden başlamasının bir kıvılcım meselesi olduğunu ortaya koydular.

Hükümet korkuyor. İsyanın ilk evresi, Tayyip Erdoğan'ı on bir yıldır görmediği kadar zayıflattı. İkinci bir evre, iktidarını ciddi biçimde sarsabilir. Hele sözde "demokratikleşme paketi"nin içi boş çıkınca "süreç"ten iyice soğuyacak olan Kürt halkı yeni bir evre yaşandığında isyanın yanında yer alırsa! Hele işçi sınıfı olası bir krizin ya da başka faktörlerin etkisi altında mücadeleye katılırsa!

Hükümet korkuyor. Bu yüzden hem polisi düzenlenen yeni eylemlere vahşice saldırtıyor. Hem ilk evrenin büyük suçlarının, özellikle şehitlerimizin katli konusundaki sorumlulukların üstünü örtmek için çırpınıyor. Hem de şafak operasyonlarıyla ev basıyor, gözaltılar yoluyla gözdağı vermeye çalışıyor. Mahkemeler de gözaltına alınanlardan bazılarını tutuklu yargılanmak üzere hapsediyor.

Bu işlemlerin hukukla hiçbir ilişkisi yoktur! Halk isyanındaki rolleri dolayısıyla mücadelenin örgütlü öncülerinin bu şekilde tutsak edilmesi bütünüyle siyasi bir karardır. Gözdağı veriliyor, ama daha önemlisi hareketin yeniden canlanması halinde eskisinden daha zayıf olması amaçlanıyor.

İsyan dolayısıyla hapse atılmış olan bütün tutsaklar hepimizin yoldaşlarıdır. Onların özgürlüğü, hepimizin gelecekteki özgürlüğünün teminatıdır. Onların tutsaklığı, hareketin geleceği için bir tehdittir. Bütün tutsakların özgürlüğü için mücadele halk isyanını destekleyen, içinde yer alan hepimizin görevidir.

Devrimci İşçi Partisi Antalya yöneticilerinden Antalya ve Akdeniz Üniversitesi forumlarının yürütmesinden Mustafa Cihan Yılmaz yoldaşımız da 4 Ekim günü tutuklandı. Onun özgürlüğü için de bütün gücümüzle mücadele vereceğiz. Cihan yoldaş, özgürlük için mücadele eden kitlelerin öncülerinden olduğu için tutuklanmıştır. Mücadeleye içeride devam ediyor. Ama yarın çıkacaktır, mücadelesini daha da güçlü şekilde verecektir.

Bir halkın isyanını yargılamaya kalkışanların şaşkınlığını anlatmak mümkün değil. Cihan'ın ve öteki tutsakların "suçu"nu yüz binler fiilen paylaştı, milyonlar onları "suça azmettirmek"ten sorumlu! Milyonları mı yargılayacaksınız?

Biz halkız, tutuklanmakla bitmeyiz!

Gerçek

Halkın isyanı yargılanamaz! Cihan'a özgürlük, tutsaklara özgürlük

Kıdem tazminatına dokunmak
GENEL GREV
sebebidir!
5

Suriye'ye özgürlük ve barış, halkı diri diri yakanlarla gelmeyecek
6-7

Üniversiteler eylemlerle açıldı
Üniversite forumları başladı
ODTÜ'de, Akdeniz Üniversitesi'nde,
Ege ve Dicle Üniversitesi
yurtlarında eylemler...
10

Bursa Emek Forumu:

Halk isyanı işçi sınıfının hareketiyle taçlanmalı!

Türkiye metal sanayisinin kalbi, işçi kenti Bursa, halk isyanı ile işçi sınıfını birbiriyle buluşturma yönünde ilginç ve önemli bir deneye sahne oldu. Emek Forumu adı altında düzenlenen bir buluşma, sendika yöneticilerini, eylem halindeki işçileri, daha geniş işçi kitlelerini, "Gezi" olarak anılan süreçle ilişki içine soktu. Bu tür toplantıların devamı, halk isyanının emekle büyütülmesi yolundaki çağrımızın gerçek olması yolunda önemli bir adım olabilir.

Bursa, Emek Forumu ile işçi ve emekçilere ev sahipliği yaptı. 29 Eylül saat 16:30'da başlayan foruma, DİSK genel sekreteri Arzu Çerkezoğlu, araştırmacı yazar Volkan Yaraşır, direnişleri devam eden Feniş ve Kazova işçileriyle birlikte, Gülen Nakliyat işçileri adına Tümtis Bursa şube başkanı Özdemir Arslan katkıda bulundular.

Gezi Parkı'nın boşaltılması sonrasında başta İstanbul olmak üzere Türkiye'nin çeşitli şehirlerinde ve şehirlerin çeşitli semtlerinde isyan şekli değiştirerek forumlarda can buldu. İsyanın işçi ve emekçilerle bü-

tünleşmesi gerektiği fikriyle ortaya çıkan Bursa Emek Forumu, isyanın bu aşamasında yapılması gerekenlerle ilgili farklı görüşleri bir araya getirdi.

İlk konuşmacı olan araştırmacı yazar Volkan Yaraşır, İstanbul Taksim'de başlayıp ülkenin dört bir yanına yayılan ve gerçek bir halk isyanı haline gelen Gezi parkı olaylarını İstanbul ayaklanması olarak nitelendirdiğini belirterek, kapitalizmin olağan krizlerinden, birçok ülkede yaşanan grevlerden, isyanlardan ve ayaklanmalardan örneklerle yaşananların tesadüfi olmadığını vurguladı. İçinde bulunduğumuz süreci ör-

gütlü işçi hareketiyle birleştirmenin önemini vurguladı, Rus Devrimi'ne işaret ederek devrimin imkânsız olmadığını altını çizdi. Gezi sürecinde "orta sınıf" tabirinin kullanılmasının sınıf kavramını yok etmek için ortaya atılmasını ve sol örgütlerin beklentilere karşılık vermemesini şu sözlerle eleştirdi: "Sol hazırlıklı değil (sürece ve yeni oluşan reaksiyonlara). Hatta sınıfı (proleterleri) tanımıyor. Orta sınıf diyerek, küçük burjuva diyerek, sınıftan kaçıyor." Öğrencilerin de üniversitelerin ve eğitim-öğretim kurumlarının ticarethanelere dönüşmesiyle "potansiyel proleter refleksi" ile sokağa çıktığını söyleyen Yaraşır, Türkiye'de bazı proleter şehirlerinde (Bursa, Manisa, Kayseri, Gaziantep...) ve bölgelerinde (Gebze-Kocaeli, Çorlu, Eskişehir, Bozüyük, Çukurova...) olası grevlerin ve isyanların baş göstermesiyle farklı noktalara gelineceğine de değindi. Konuşmasına Türkiye'de 2008'den sonraki eylem tiplerine (bireysel, yerel, kent "öfke hareketleri") değinerek ve bundan sonra isyanın aslında fabrikalarda, okullarda, hayatın içinde "işçilerin birliği halkların kardeşliği" perspektifiyle yürütülmesi gerektiğini söyleyerek son verdi.

Bir sonraki söz başbakan tarafından "aşırı sendikacı" olarak nitelendirilen DİSK genel sekreteri Arzu Çerkezoğlu'nundu. Çerkezoğlu, Gezi sürecinin sınıfsal ve politik bir hareket olduğunu vurguladı ve "Bu isyan neoliberal politikalara karşı bir başkaldırıdır. Politik bir harekettir, ancak hükümeti ele geçirmeyi hedefleyen bir hareket değildir. Devletin her türlü zoruna karşı onu madara etmeyi başarabilen bir hareketle karşı karşıyayız." dedi. Hareketin boyut

değiştirse de sürekliliği ve öneminden söz etmenin yanı sıra "Tek yol sokak!" diyerek kurtuluşun ancak sokakta olacağına işaret etti. Ardından Çerkezoğlu, taşeronlaşma ve taşeron işçilerinden bahsetti ve Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yasa dışı olarak çalıştırılan 1000 işçiden örnek verdi. Konuşmasını halk isyanından çok şey kazanmış olduğumuzu belirterek bitirdi.

Direnişleri süren onurlu Kazova ve Feniş işçileri fabrikalarında grev ve direniş öncesi ve sonrası yaşanan olayları anlattılar. İşçi direnişlerinin önemini vurguladılar. Forumda bulunmalarıyla ve attıkları sloganlarla Bursa Emek Forumu'na can verdiler. Direnişleri süren bir diğer onurumuz Gülen Nakliyat işçileri adına Tümtis Bursa şube başkanı Özdemir Arslan grev sürecinden bahsederek sendikacı olmanın önemini anlattı. AKP hükümetini ve sendikacıları eleştiren Arslan "Aslında sendikacılar da namuslu davranıp, sendikasız iş yerinde köle gibi çalışan işçilerin mücadelelerinin başarıya ulaşması için, güçlerini, paralarını, emeklerini, birleştirmek için gerçekten biraz cüzdanlarına değil de vicdanlarına bakarlarsa Türkiye'de aslında devrim fazla geç olmaz." dedi.

Forum daha sonra atanamayan öğretmenler, mühendisler, öğrenciler gibi çeşitli meslek grubundan katılımcıların yaptıkları konuşmalarla devam etti. Emek Forumu'nun Emek Dayanışması haline dönüştürülerek devam etmesi yolunda irade belirtildi. Forumda konuşulan daha birçok konuda kararlar alınarak, "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganıyla toplantı sonlandırıldı.

Sıcak sonbaharın modası belli oldu: İşgal et, diren, üret!

31 Ocak 2013 tarihinde işten çıkarılan ve gün geçtikçe direnişlerini hep bir adım öne taşıyan Kazova işçileri, bir süredir fabrikayı işgal etmişti. Daha sonra sadece işgal etmekle kalmayıp kendileri üretim yapmaya başladılar ve 28 Eylül Cumartesi günü ürettikleri kazaklarla fabrikada bir defile düzenlediler.

Defileyi izlemeye gelen heyecanlı kalabalığa basın emekçileri de eşlik etti. Sahneye ilk önce Teneke Trompet grubu çıkarak ufak bir müzik dinletisi yaptı. Ardından direniş boyunca yaşadıklarını aktarmak üzere iki işçi söz aldı.

Basın açıklaması sık sık sloganlarla kesildi. Patronun fabrikayı bırakıp gitmesinin ardından, patrone alacakları tazminat ve ödenmemiş maaşlarını peşine düşen Kazova işçileri, makinelere el koyma süreçlerini ve üretim aşamasına nasıl geldiklerini anlattılar. Fabrikada patronlar olmaksızın üretime devam eden işçiler, sadece fabrikada değil bu dünyada da patronlara ihtiyaç olmadığını gösterdiler.

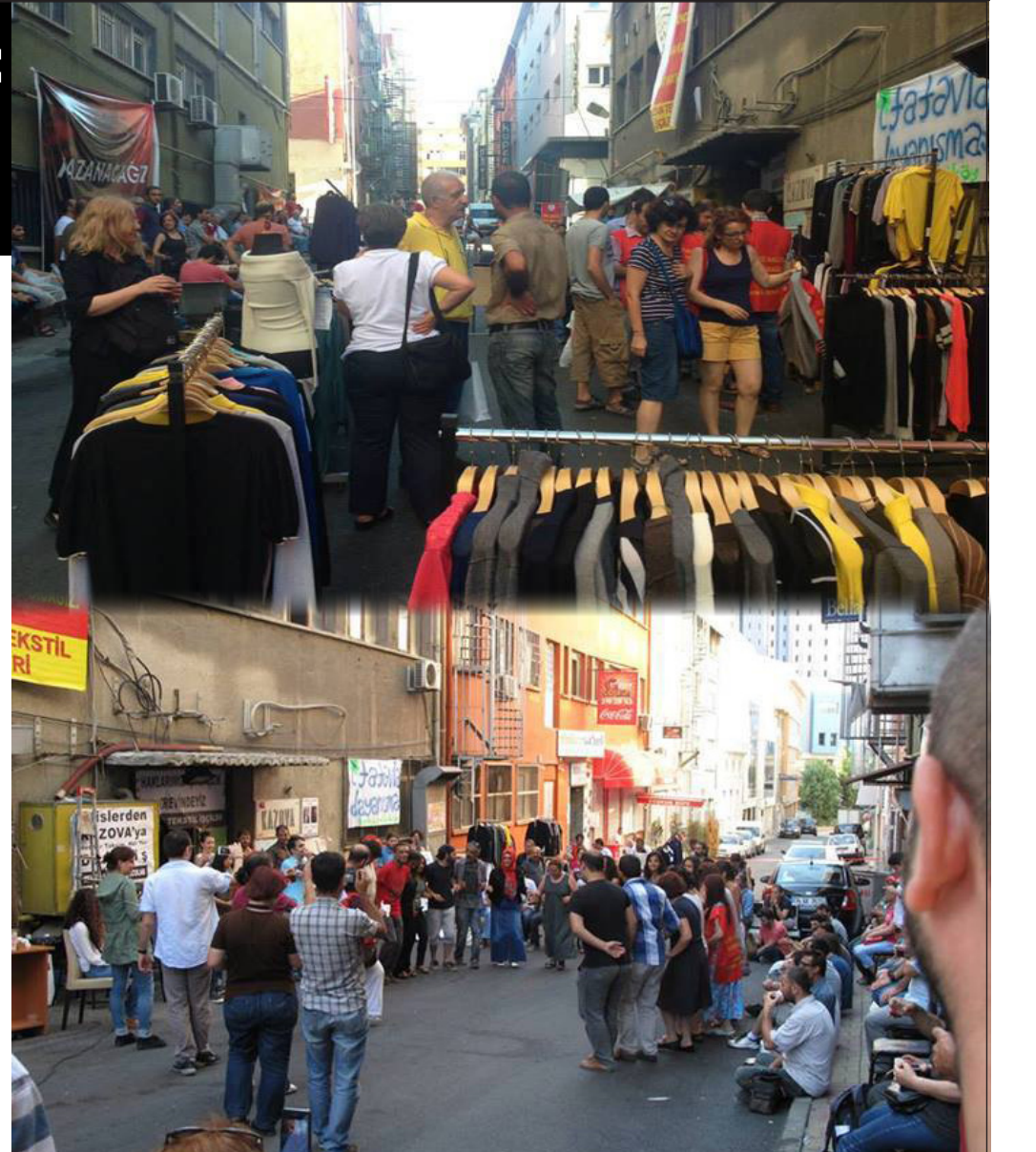
Basın açıklamasının ardından diğer konuşmacılar teker teker söz alırken dikkat çekici konuşmalardan biri gazeteci ve

belgesel yapımcısı Metin Yeğin'den geldi. Metin Yeğin konuşmasında, hükümetin Kazova'yı kamulaştırması gerektiğini, işçilerin de bundan sonraki mücadelesinin kamulaştırma olması gerektiğini vurguladı.

Sıra, işçilerin patrone ürettikleri kazakların defilesine gelmişti. Defileden sonra işçiler, kanser hastası ve aynı zamanda tutsak olan Kemal Avcı için üretim yapıp gelirini kendisine teslim ettiklerini, halk isyanı sırasında polisin attığı gaz fişegi ile başından yaralanan ve hâlâ komada olan Berkin Elvan için de üretim yapacaklarını, ayrıca evlerine bir türlü kavuşamayan Vanlı depremzedeler için de yardım kampanyası kapsamında kazak üretip göndereceklerini duyurdular. Aylardır grevde olan THY'den sendikacı bir işçi de konuşma yaparak, sadece işyerlerini yönetmeye değil siyasi iktidara da talip olmamız gerektiğini dile getirdi.

Müthiş bir dayanışma havasının hâkim olduğu Kazova defilesi; Bandista'dan, İlkay Akkaya'ya kadar birçok grubun müzik dinletisiyle son buldu.

28 Eylül 2013

Her yer Feniş, her yer direniş!

Dünya ekonomisinin derin bir krizden içinden geçtiği günlerde, krizin bu topraklarda da etkilerini göstermeye başlayacağını kanıtları bir bir ortaya çıkıyor. Gebze'de büyük bir alüminyum fabrikası olan Feniş, 9 Eylül günü üretime ara verdiğini duyurdu. Sadece iki gün sonra 80 tanesi büro emekçisi olmak üzere 500 civarında işçi kıdem tazminatları ödenmeksizin işten çıkarıldı. Gasp edilen sadece kıdem tazminatları olmadı, büro emekçilerinin 6 aylık, diğer işçilerin ise 3 aylık maaşları Feniş patronu Sedat Aloğlu tarafından gasp edildi.

İşçiler bu durum karşısında ilk tepki olarak fabrikalarını işgal etti, makinelerin başında gece gündüz nöbet tuttu. Polis eşliğinde gelen haciz memurlarının önünde etten duvar örerek fabrikaya girmelerini engellediler.

Feniş işçilerinin öfkesi sadece patrona değil. Aynı zamanda sendikaya da tepkililer. Çünkü 12 yıldır maaşlarını hep düzensiz alan işçiler, üyesi oldukları Çelik-İş'in yürüttüğü sendikal süreçlere dahil edilmiyor ve kendilerini ilgilendiren konularda söz sahibi olamıyordu. Bu durum 19 Ağustos'ta ya-

şıl sendika temsilciliği seçimlerinde değişti. Sendikanın önerdiği üç işçiye karşı işçiler arasından çıkan adaylar ezici üstünlükle kazandı.

Sendikanın temsilcilik seçiminde kendi iradelerini ortaya koyan işçiler, aynı iradeyi İstanbul'un sokaklarında da gösterdi. Gebze'de yürüyüşler ve eylemler düzenlediler. Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yaptıktan sonra "Her yer Feniş, her yer direniş"

diye haykırarak Taksim Meydanı'na yürümek istediler. Mecidiyeköy'de gaspçı patronun işhanı önünde E-5 karayolunu kapatarak "Aloğlu gelecek, hesap verecek" diye haykırdılar. Sadece hafta değil, Feniş işçileri mücadelelerini İstanbul'un birçok noktasına taşıyarak, defalarca haykırdıkları sloganı gerçeğe dönüştürdüler: "Her yer Feniş, Her yer direniş!"

01 Ekim 2013

Feniş direniyor, dayanışma büyüyor!

Emek kenti Gebze'de bulunan ve şu an yüzlerce işçinin verdiği mücadeleyle direnişin kalbinin attığı Feniş alüminyum fabrikasına, işçi sınıfının iktidarı için mücadele eden Devrimci İşçi Partili militanlar olarak 27 Eylül Cuma günü bir ziyaret gerçekleştirdik.

Kapıdan girer girmez misafir köşesinde bizleri karşılayan işçilerle merhabalaştıktan sonra başladık direniş üzerine uzun bir sohbete. Bir süre sonra sohbetimize işçilerden birisi ile işgal ettikleri fabrikayı gezerken devam ettik. İşçilerin çoğunlukla bulunduğu ofis binasının önündeki alanda işçilerin ilgiyle karşıladıkları *Metal İşçisinin Sesi* bültenini dağıttık.

Kimi zaman üst üste 16 saat çalıştırıldıklarını ve buna karşın maaşlarını zamanında alamadıkları için ev kirası,

elektrik, su parası vb. ödemeleri yapamadıklarını anlatan işçiler, kredi kartları ve kullandıkları krediler sebebiyle birçok arkadaşlarının haciz tehdidi ile karşı karşıya olduğunu ifade ettiler. Sabah 8'den akşam 8'e kadar yaklaşık 200 işçinin nöbet tuttuğu fabrikada geceleri de nöbetleşerek 40-50 işçi kalıyor. Yaptıkları eylemlerde, başta "bu daha başlangıç, mücadeleye devam" olmak üzere, attıkları sloganlarla isyanın havasını adeta fabrikaya taşıyan işçilerin, fabrikanın birçok köşesine sprey boyalarla "Her yer Feniş, her yer direniş", "diren Feniş", "Tazminatını Yedirmem", "Direne Direne Kazanacağız" yazdıklarına şahit olduk.

Ağırlığını işçilerin oluşturduğu, aralarında bazı sendikacıların da yer aldığı yaklaşık 30 kişilik bir direniş

komitesi kurulmuş, yapılacak her faaliyete bu komite karar veriyor. Feniş işçileri önümüzdeki günlerde MESS ve TUSİAD önünde eylem yapmayı planlıyorlar.

İşçiler verdikleri mücadelede özellikle Gebze'nin emekçi halkından desteğe ihtiyaç duyduklarını ifade ediyorlar. Bu destek de gün geçtikçe yapılan ziyaretlerle artıyor. Fabrikayı ziyaret ettiğimiz gün saat 16:00'da Petrol-İş'in örgütlü olduğu Enplast fabrikası çalışanları da Feniş'e bir ziyaret gerçekleştirdiler. "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganının hep beraber gur bir şekilde atıldığı karşılaşmadan sonra söz alan sendika temsilcisi, 2010 yılında sendikalaşırken kapı önüne konulduklarını ve 35 gün boyunca direndiklerini ve sonunda sendikayı patrona kabul ettirdiklerini anlattıktan sonra birlik sağlanınca yapılamayacak hiçbir şeyin olmadığını ifade etti.

Mücadelelerinin sonuna kadar dayanışmalarının devam edeceğini belirten Devrimci İşçi Partili militanlar işçilerle vedalaştıktan sonra direniş alanından ayrıldı.

29 Eylül 2013

Metal İşçisinin Sesi'nin 15. sayısı çıktı!

Bültenin bu sayısında; Feniş AŞ'nin üretimi durdurma kararıyla mağdur edilen işçilerin çetin mücadelesi, Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun istifası ve sonrasında yönetim değişikliğinin sendikal mücadelede etkisi, bir işçi kardeşimizden gelen mektup yer alırken, sa-

dece Ağustos ayında ölen çocuk işçi sayısının bile nasıl çarpıcı boyutlara vardığı ele alınıyor.

Bize ulaşın sizin de bizler gibi metal sektöründe yaşadığınız soru ve sorunlarınızı paylaşalım.

İletişim
metaliscinsinesi@gmail.com

Yılmaz Tan

Patlamış mısır

2008-2009 "küresel finans krizi"nin üzerinden beş yıl geçti. Dünya ekonomisinin uçurumun kenarından dönüşünün beşinci yılında kendisiyle yapılan röportajda dönemin ABD Hazine Bakanı Paulson uluslararası sermayenin durumunu şöyle betimlemiştir: "Kriz dev bir patlamış mısır makinesi gibiydi ve kriz devam ederken bir senedir bu mısır tanelerini ısıtıyordu. Lehman ilk patlayan olabilirdi, ama o hafta sonu biliyorduk ki Merrill Lynch ve AIG bir sonraki patlayanlar olacaktı. ABD ve Avrupa'dan pek çoklarının sırası da oldukça yakındı". Ve daha sonra sistemin nasıl tıkandığını ve yoğun devlet müdahaleleri ile ayakta tutulmaya çalışıldığını şöyle ifade ediyor: "Ben [ABD Merkez Bankası Başkanı Ben Bernanke'yi kastediyor] ile birlikte donmuş mali sistemin resmini çizdik. Bankalar birbirine borç vermiyordu. Krediler normal şekilde akıyordu. Böyle giderse tıpkı Büyük Buhan'dan sonra olduğu gibi yüzde 25 işsizlik oranı görüyordum. Eğer hemen harekete geçmezsek bir facia yaşanacaktı".

Görünen o ki dünya ekonomisinde durgunluk eğilimi yayılmaya devam ediyor. Türkiye'de liberal iktisatçıların önde gelenlerinden ve "iflah olmaz yimserliği" ile tanınan Deniz Gökçe köşe yazısına "felaket olasılığı her gün artıyor" başlığı atıyor. *Financial Times* gazetesi "kriz sonrası politikalar durgunluk vaat ediyor" ve "mali sistem hâlâ çılğın" gibi başlıklarla gelinen durumu özetliyor. Dünya ekonomisinin içinde bulunduğu durumu kavramak bakımından "yükselen piyasaların" iki "kaplan" üyesi Çin ve Hindistan'ın mevcut durumları çarpıcı birer örnek niteliğinde. "Asya Kaplanı Sıkıntılı" başlıklı haberde *Bloomberg Businessweek* dergisi (7 Eylül 2013), Hindistan'ın 1991 yılından bu yana en ağır krizini yaşadığını belirtiyor. Yüzde 5'in biraz üzerinde seyreden büyüme oranı son 10 yılın en düşük seviyesindeymiş. Döviz cinsinden borçlanan şirketler iflasın eşiğindeymiş. Büyümenin yavaşlaması, Çin ve Avrupa'da talebin düşmesine bağlı olarak ülkeden yapılan ihracatın azalması gibi nedenlerden ötürü yüksek cari açık kontrol edilemez bir noktaya ilerliyormuş. Bütün bunlar Hindistan'da yeni bir ekonomik buhran yaşanacağı konusundaki endişeleri artırıyor.

Çin'de ise durum daha iyi değil. 2008 sonrası ABD ve Avrupa ekonomilerinin içinde buldukları durgunluğun bir sonucu olarak Çin'in ihracat mallarına talep azalmış durumda. Buna rağmen ülke ekonomisinin 2008-2011 arasında her yıl yüzde 9 civarında büyümeye devam etmesinin sırrını bakın aynı dergi başka bir sayısında (28 Eylül 2013) nasıl açıklıyor: "Peki işin sırrı neydi? Devasa büyüklükte bir parasal genişleme ve kredi patlaması." Habere göre 2008-2012 yılları arasında Çin'in toplam borcu milli gelirinin yüzde 148'inden yüzde 205'ine çıkmış. Çin ekonomisi üzerine yayınlanan bir raporda ekonominin **yüksek borçlanma ve yüksek atıl kapasite sorunu** (kapasite kullanım oranı sadece yüzde 60!) gibi engellerle karşılaştığı belirtilmiş ve "Çin büyümeyi sürdürebilmek için borca bağımlı" ifadesine yer verilmiş.

Bütün bunlar bize şunu gösteriyor: Mevcut sorunlar ya üstü örtülerek geçiştiriliyor ya da devletlerin çeşitli müdahaleleri ile sadece öteleniyor. Halka kemer sıkıtarak, krediyle alışveriş yaptırarak, para basarak. Merkez Bankaları'nın aldıkları önlemler mali sermayeyi korumaya yönelik olup, uluslararası sermayenin çıkarlarına hizmet ediyor. Bu durumu adeta geminin kaptanının batan gemiyi tahliye ederken "önce bankalar ve şirketler" demesine benzetebiliriz.

Şu anda ABD'de işsizlik oranı resmi rakamlara göre yüzde 7.3. Eski Hazine Bakanı yüzde 25'lerden bahsettiğine göre asıl "batamayacak kadar büyük" olan işçi sınıfı olası bir krizde büyük bir işsizlik tehdidi ile karşı karşıya demektir. Patlamış mısır makinesinde mısır taneleri yeniden ısıtılıyor.

THY grevi sürüyor

THY Grevi ile Dayanışma Komitesi, ilk eylemini 29 Eylül Pazar günü Atatürk Havalimanı'nda gerçekleştirdi. Bir yandan AKP hükümeti ve THY yönetimi, herhangi bir grevin olmadığı yalanını tekrarlarlarken, bir yandan da uygulamalarıyla kendi kendilerini tekzip ediyorlar. 29 Eylül günü yaşananlar da böyleydi. Grevle dayanışma eylemine karşı havalimanını polis ablukası altına alanlar, aslında grevin devam ettiğini bu davranışlarıyla bir kez daha göstermiş oldular.

Komitenin çağrısıyla dış hatlar gelişiminde buluşmak üzere metronun havalimanını çıkışına gelenler, önce polis barikatıyla sonra da polis saldırısıyla karşılaştılar. Dış hatlar geliş, havalimanı için stratejik bir yer. Türkiye'ye giriş yapan yabancı misafirlerin önemli bir kısmı Türkiye'ye ayak basar basmaz ilk olarak buradan geçiyorlar. 305 işçi grev yaşama karşı eylem yaptıkları için işten atıldıktan sonra bir yıl boyunca burada diremişti. Havalimanına inenler işçileri görmeden geçmiyordu. Grev başladığında ise bu bölge, polis saldırısıyla boşaltılmış ve işçiler tekrar bu bölgeye alınmamışlardı.

İnsanların gözünden grevi ve işçi mücadelesini saklamaya çalışanlar, eylem günü dış hatlar gelişe yığıldıkları polislerle Türkiye'deki polis devletini yerli yabancı herkesin gözüne sokmayı başardı. Dayanışma eylemiyle başa çıkamayıp metroyu tamamen ulaşım kapatanlar, güç gösterisi yapacağı derken acizliklerini sergilemiş oldular. Nihayetinde eylem bitmeden bırakılan birkaç gözaltı ve epeyce itiş kakışa rağmen THY Grevi ile Dayanışma Komitesi'nin ilk eylemi başarıyla gerçekleşmiş ve amacına ulaşmış oldu.

Grev sürüyor; polis ve yargı destekli grev kırıcılığı da devam ediyor. THY yönetimi, grev sonrası işe aldığı personeli grevci yerine yasadışı çalıştırmayı ve Sun Express özel havayolu şirketinden hizmet alımı yapmayı sürdürüyor. Grevi etkisiz göstermek için hâlâ düşük sayıda sefer düzenliyor. Nihayet, olmadığını iddia ettikleri greve çıkan işçilerin işe dönmesi için tacize varan ve tehditkâr tonlar taşıyan mesajları atmaya devam ediyor. Buna karşı dayanışma ve mücadele de devam etmeli!

29 Eylül 2013

Gerçek gazetesi okurları kahvaltıda buluştular

İstanbul'da Gerçek gazetesi okurları artık gelenekselleşen kahvaltıda buluştular. 29 Eylül Pazar günü saat 11.00'de başlayan kahvaltımız, Gerçek gazetesinin Eylül sayısı değerlendirmesiyle devam etti.

Bir yoldaşımız, gazetemizin Eylül sayısı hakkında kapsamlı bir sunum gerçekleştirdi. Sunumdan sonra tartışma bölümüne geçildi. Bu bölümde, halk isyanından İstanbul'da ve tüm Türkiye'de işçi sınıfı mücadelelerine, Türkiye'nin dış politikasından Avrupa'da faşizmin yük-

selişine kadar birçok güncel konuda fikir alışverişi yapıldı.

En son kahvaltımızı, halk isyanı esnasında Haziran ayında THY işçilerinin direniş alanında yapmıştık. İsyen dolu yaz ayları sonrasında kahvaltıya katılan Gerçek gazetesi okurları ve aboneleri, bu tür etkinliklerin her ay yapılması üzerine görüş bildirdiler. Kahvaltıdan sonra topluca, THY işçileriyle dayanışma komitesinin Atatürk Havalimanı'ndaki THY greviyle dayanışma eylemine gidildi.

29 Eylül 2013

Biz %99'uz platformu İstanbul'da ikinci kez toplandı

Toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçileri, kadınları, gençleri egemen %1'e karşı mücadeleye çağırarak "biz %99'uz platformu" İstanbul'da ikinci toplantısını gerçekleştirdi. Taksim Perazın kafede üniversitelilerden aydınlara, işçilerden kadınlara birçok katılımcı birleşik mücadeleye güç kattı, omuz verdi.

Toplantı, üniversiteli bir arkadaşın sunumuyla başladı. Devrim şehitlerini anarak başlayan sunum, platformun içeriği ve amaçlarıyla devam etti. 4 Ağustos'tan bu yana isyanın değişik evrelerindeki mücadelelerden bahsedildi. Kadıköy, Tuzluca, Armutlu, ODTÜ direnişlerinin isyanı ayakta tuttuğu vurgulandı.

Sunumdan sonra 45 dakikalık bir forum gerçekleştirildi. Genel tartışmalar Alevilere yapılan baskılar, forumlar, seçim tartışmaları ve taşeron çalışma oldu. Alevi halkının, AKP'nin Suriye politikalarıyla da ilintili kendi can güvenliklerinin tehlikede olduğunu düşündüğü, Tuzluca'da başlayan mücadeleyi halkın geniş kesimlerinin sahiplenmesi gerektiği ifade edildi. Alevilerin asla yalnız bırakılmaması ve asimilasyon politikalarına karşı birlikte mücadele edilmesi vurgulandı. Mustafa Sarıgül ve CHP aday

adayların bazı forumları mesken ettiği, bazı sosyalist örgütlerin de seçim kampanyalarına destek verdiği, bunun isyanı bölen bir durum olduğu değerlendirildi. İsyen gibi bir durumda seçim konuşmanın bazıları parlamenterist yöntemlere sevk edeceği söylendi. Park forumlarıyla devam eden mücadele, çeşitli forumlardan katılımcılar tarafından değerlendirildi. Beylikdüzü, Yoğurtçu, Abbasağa, Bahçelievler, Bakırköy, Tatavla forumlarından katılımcılar forumlardaki gelişmeleri aktardılar. Forumlara katılımın azaldığı ve halkın forumlardaki durmadan konuşma halinden sıkıldığı ortak kanı oldu. Beylikdüzü'nden bir katılımcı, forum toplantılarını 30 kişi yaptıklarını, eylem olduğu zaman ise 500 kişiye ulaştıklarını söylerken adeta pratiğin en ileri örgütleyici olduğunu ispatlıyordu.

Toplantının ikinci kısmında ise platformun komisyonları oluşturuldu. Komisyonlarla ilerlemenin platformu daha sistematik ve düzenli bir hale sokacağı genel kabul görürken, komisyonlara katılım yüksek oldu. Buna göre "Biz Yüzde 99'uz Platformu" komisyonları şunlardan oluşuyor: Üniversite, sosyal medya, gündem takibi, duyuru-tanıtım, işçi.

Biz Yüzde 99'uz Platformu İzmir buluşmasına çağırıyor!

20 Ekim - 14:00

Halk isyanını işçi sınıfı ile birleştirelim!

- İşten atmak yasaklansın!
- Taşeron sistemine son!
- Sendikalaşmaya özgürlük!
- 6 saatlik iş günü, herkese iş!
- Kürtlere özgürlük!
- Alevilere eşit haklar!
- Kadına şiddete son!
- LGBT'ye baskıya son!
- Para, satır, cop; üniversiteden dışarı!
- Parasız eğitim!
- Parasız sağlık!

Yer Cafe Ses ve Nefes
Tarih 20 Ekim 2013 - Pazar
Saat 14.00
Adres Halit Ziya Bulvarı, No:53, Çankaya
Gümrük'te bulunan Karşıyaka otobüs duraklarının sokağı

f Biz yüzde 99'uz @bizyuzde99uz
@bizyuzde99uz@gmail.com

bizyuzde99uz.blogspot.com

Kıdem tazminatını unutmayın!

"Kıdem tazminatı hakkında bildiklerini unuttun". *Zaman* gazetesi, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ile Kıdem Tazminatı Fonu üzerine yaptığı görüşmeye bu manşeti atmış. Çelik yanlış bildiklerimizi düzeltmiş ve işin doğrusunu (!) anlatmış: Kıdem Tazminatı Fonu işçilerin kıdem tazminatı hakkını devlet güvencesi altına almak amacıyla kuruluyor. Ancak herkes çok iyi biliyor ki, fonun kurulması işçilerin değil, yıllardır kıdem tazminatını sırtında bir yük olarak gören sermayenin talebidir. Bu nedenle, kurulacak fonun amacı işçi sınıfının bir hakkının daha önemli ölçüde tırpanlamasından başka bir şey değil. Kıdem tazminatlarının fona devredilmesinden sonra; kıdem tazminatı 30 değil 15 gün üzerinden hesaplanacak, işveren işçi adına fona prim yatıracağı ve işçi tazminatını fondan alacağı için, kıdem tazminatı doğrudan bir işveren yükümlülüğü olmaktan çıkacak ve bu nedenle iş güvencesi zayıflayacak, kıdem tazminatının işçinin son ücretiyle olan bağı ortadan kalkacak, işçinin bireysel fonunda biriken primler piyasada değerlendirileceği için toplu sözleşmeyle sağlanan ücret artışı da kıdem tazminatına yansımayacek.

Bu kayıplara bakınca, doğru manşetin "kıdem tazminatını unutun" olduğu söylersek abartmış olmayız herhalde.

KRİZİN FATURASI PATRONLARA

KIDEM TAZMİNATINA DOKUNMAK GENEL GREV SEBEBİDİR

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

DİP

www.dip.org.tr

Leroy Merlin işçileri grevde: "İş, ekmek yoksa barış da yok!"

DISK'e bağlı Sosyal-İş sendikasında örgütlü olan Leroy Merlin işçileri, 18 Eylül'de açıkladıkları grev kararlarını 3 Ekim Perşembe günü uygulamaya koydular.

Avrupa'nın ikinci, dünyanın dördüncü büyük yapı marketi olan Adeo Grup bünyesindeki Leroy Merlin'in ilkinin 2010 yılında Bursa'da, ikincisini 2011 yılında Ankara'da açtığı mağazalarında, 3 Ekim'de yaklaşık 120 işçi greve çıktı.

Asgari ücretin çok az üzerinde bir ücret karşılığında çalışan ve sadece yemek ve yol yardımı alan Leroy Merlin işçilerinin, Nisan ayında başlayan toplu sözleşme görüşmeleri döneminde ücretlerinin ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için getirdikleri neredeyse tüm teklifler geri çevrildi. İşçilerin her yıl için yüzde 15 ücret artışı ile üç yıllık sözleşme talebine karşı patronun teklifi bi-

rinci yıl için yüzde 4,5 ücret artışı oldu; ikinci ve üçüncü yıllar için ise herhangi bir teklif getirmedi. İşçiler anlaşmayı sağlayabilmek için ücret artışı ve tüm sosyal haklar dahil olmak üzere toplamda yüzde 15'lik bir artışa gelecek şekilde yeni bir teklif götürdüler. Ancak bu adımları da karşılık bulmadı. Sonuçta idari ve çalışma koşulları ile ilgili 11 maddede, ücret, ikramiye vb. gibi parasal haklarla ilgili maddelerin ise hiçbirinde anlaşma sağlanamadığı için Leroy Merlin işçileri 3 Ekim'den beri grevde.

Devrimci İşçi Partili yoldaşlarımızın da grev halayının ilk günü yanlarında bulunduğu Leroy Merlin işçileri, yaptıkları açıklamada "Buradan Leroy Merlin işvereni bir kez daha sesleniyoruz: Haklı ve makul taleplerimize yanıt verdiğiniz takdirde anlaşmaya hazırız. Ancak çözüm için adım atmayacaksanız grevdeyiz.

Türkiye'den ve dünyanın dört bir yanından emekçi kardeşlerimizin, dostlarımızın da desteğiyle haklarımızı alana kadar grevimize devam edeceğiz." dediler.

Uni Global (Küresel Hizmet İşçileri Sendikası), CGT (Fransa Genel İşçi Konfederasyonu), İspanya'dan bazı sendikalar ile birçok kurum ve kişi, işvereni kınama ve işçilere destek amaçlı mesajlarını iletiler. AVM çalışanlarının kaderini değiştirmeyi hedef edindiklerini belirten işçiler, yağmur nedeniyle "İslana ıslana kazanacağız!", "Örgütlü işçiyi hiçbir kuvvet yenemez!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İş, ekmek yoksa barış da yok!" ve daha birçok slogan eşliğinde Leroy Merlin'in kapısına "Bu iş yerinde grev vardır" yazılı pankartı asarak onurlu grev mücadelelerine başlamış oldular.

Dilek Pir

Kıdem tazminatını kaldırmak patrona sınırsızca işten çıkarma hakkı tanımaktır

TÜSİAD Başkanı Muharrem Yılmaz, Eylül ayı başında Hürriyet'e verdiği demeçte adını anmadan yaklaşan krize işaret etti. Özellikle doların 2 TL'yi geçmesiyle özel sektörün borçlarının yüzde 15 oranında artmış olduğundan yakından Yılmaz, bu durumun istihdamı ve büyümeyi olumsuz etkileyeceğini belirtti. Tüm patronlar adına önerisi emek piyasasının esnekleştirilmesi. Yılmaz'ın bu sözlerinin tercümesi şu: "Kriz geliyor ve krizin faturasını kitlesel işten çıkarmalarla işçilere yükleyeceğiz."

Son dönemde TÜSİAD'la özellikle de Koç'la kayıkcı kavgasına tutuşan AKP hükümeti mesele işçileri ezmek olduğunda hemen kavgayı unutmuş ve mesajı almışa benziyor. Zira bir süredir rafa kaldırdıkları kıdem tazminatının kaldırılması projesini yeniden masaya koymuş durumdadır. Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in açıklamalarından projenin yine kıdem tazminatının bir fona devredilmesini ve özel istihdam bürolarını kapsadığı anlaşılıyor.

Hatırlamak gerekirse, kıdem tazminatının kaldırılması ve fona devredilmesi, patronu kıdem tazminatı ödemekten kurtarıyor. İşçinin kendi ücretinden kesilen paralar, patronun seçtiği bireysel emeklilik şirketleri tarafından yönetilmesi planlanan kıdem tazminatı fonuna aktarılacak ve belirli kurallara göre işçilere geri ödeme yapılacaktır.

Burada işçiler olarak hepimizin dikkat etmesi gereken nokta şudur: Kıdem tazminatı işçinin elinde kalan son iş güvencesi kırıntısıdır. Patrona işçi çıkartma durumunda yüklenen maliyettir. İşten çıkartma konusunda patronu caydırıcı bir unsurdur. Dolayısıyla da kıdem tazminatının bir fona aktarılması patronları bu caydırıcı maliyetten kurtararak rahatlıkla kitlesel işten çıkarmalara gidebilmelerini sağlayacaktır. O patronlar ki 2009 yılında İstanbul Sanayi Odası'nın hazırladığı rapora göre 311 bin işçiyi işten attıktan sonra bile emek piyasası fazla katı olduğu için yeterince işçi çıkartamadıklarından şikâyet edenlerdir.

Türkiye'de onlarca işçi düşmanı yasa ile işçilerin tüm kazanımları bir bir sökülüp atıldıktan sonra emek piyasasında "katılık" yaratan tek unsurun kıdem tazminatı olduğunu vurgulamak gerekiyor. Patronlar da işte bu son kaleyi fethetmeye çalışıyor. Bahaneleri hazır. İşçilerin yüzde 90'ı özellikle de taşeron çalışanlar kıdem tazminatı alamıyormuş. Kıdem tazminatı almayı hak ettiği halde sigortalı olmayan, her sene girdi çıktı yapılarak hakları gasp edilen işçilerin bu durumda olmasının sorumlusu patronların yasaları çiğnemesine göz yuman AKP hükümetinin kendisidir. 2011 yılında teğnetil patronlarının Haliç Kongre Merkezi'nde düzenlediği bir toplantıda konuşan Başbakan Erdoğan sektörde 2 milyon işçinin çalıştığını ama sadece 350-400 bin kadarının kayıtlı olduğunu belirttikten sonra aynen şunları söylemişti: "Bunun farkındayız, biliyoruz ama katlanıyoruz." Başbakan'ın kol kanat gerdiği, suçlarına göz yumduğu patronlar tabii ki işçilerin yüzde 90'ının kıdem tazminatını ödemez. Taşeron işçisinin ya da merdiven altında çalışanın kıdem tazminatı alamamasının sebebi kıdem tazminatı sistemi değil patronlara göz yuman hükümetin kendisidir. Yoksa işçiler kayıtlı, sendikali çalışsa; şikâyet edilir edilmez müfettişler gelse, gereken yaptırımları uygulasa, işçilerin yüzde yüzünün kıdem tazminatını almasının önünde bir engel yoktur.

Tüm bu gerçekler patronların AKP hükümeti eliyle büyük bir sınıf saldırısına hazırlandıklarını göstermektedir. İşçi sınıfı olarak bu saldırıya mutlaka direnmeliyiz.

Bu direnişin en önemli mevzileri ise sendikalar olacaktır. Bu noktada hükümetin sendikalara yönelik hamleleri önem kazanıyor. Çalışma Bakanı sürekliliği işçi ve işverenlerin uzlaşmasından bahsediyor. Amaçları Türk-İş'i işçi sınıfına karşı işlenen bu büyük suça ortak etmek. Bu noktada Türk-İş'te genel başkanlığın devir teslimi başka bir anlam kazanıyor. Hükümet bundan önce kirliliğin çokça kullanıp yıpratmış Mustafa Kumlu'yu bir paçavra gibi kenara fırlatıp yerine şimdilik yıpranmamış bir isim olarak Demiryol-İş Genel Başkanı Ergün Atalay'ı öne sürmüştü. Ergün Atalay ise, "kıdem tazminatının kaldırılmasına karşıyız ama tazminat alamayanların da durumunun iyileştirilmesi lazım" diyerek işe başladı. Hükümetin sözlerini başka şekilde tekrarlayarak baştan satış sinyali vermiştir.

Ama son sözü işçiler söyleyecek, o işçiler ki Mustafa Kumlu'ya bile kıdem tazminatının kaldırılması genel grev sebebidir dedirtmişti. Sonra Tekel işçisinin direnişinin sürdüğü aylar boyunca Kumlu, başkanı olduğu Türk-İş'in binasına gelememişti. Biz işçilere hain Kumlu'yu devirme çağrısı yapmıştık. İşçiler deviremeyince AKP devirdi. Dolayısıyla işçilerin görevi bitmemiş hatta ağırlaşmıştır. Öncü işçiler masaya yumruğunu vurmak zorundadır. Bu son kaleyi savunacak olan hain bürokratlar değil onlardır.

Suriye'ye özgürlük ve diri diri yakananlarla g

Ortadoğu'nun kalbi Suriye ile atıyor. Suriye'de iç savaş, emperyalist müdahale olasılığı, tüm dünya devi devletlerin aralarındaki pazarlıklar ve nihayet Cenevre 2 Konferans'ına giden yolda Suriye muhalefetinin unsurları arasında derinleşen çatlaklar gündemi oluşturuyor. Bu bulmacanın parçalarını birleştirmek, işçi sınıfı ve ezilen halklar için tutarlı bir bakış açısı yaratmak gerekiyor. Çünkü Türkiye, Ortadoğu'da AKP'nin kan odaklı dış politikasından dolayı Suriye iç savaşının önemli bir destekleyicisi durumundadır. Reyhanlı katliamı, Ceylanpınar'a düşen füzeler, Hatay ve Gaziantep'te muhalif üslerinin kurulması gibi bir takım meseleler, AKP'nin Ortadoğu liderliği adına giriştiği macerada Suriye'yi, Türkiye halkının iç sorunu haline getirmiştir.

AKP'nin Suriye politikası, "değerli yalnızlık" gibi cafcacflı kavramlarla örtülmeye çalışılsa da durum açıktır. Erdoğan ve AKP dolayısıyla Türk devleti, emperyalizmle birlikte Suriye'ye müdahale etmek istemiş, yapamamış ve rezil olmuştur. Tüm dünyanın gözünde Türkiye, Suriye'de türbe yakan, bombalar patlatan, Kürtleri ve Alevileri katleden İslamcılarının müttefikidir.

Türkiye-El Kaide ittifakı

Suriye'deki iç savaşın önemli bir aktörü İslamcı örgütler. Özgür Suriye Ordusu ve Müslüman Kardeşler, Katar ve Türkiye'nin önemli desteğiyle göz önünde olsa da, El Kaide'yle bağlarını gizlemeyen örgütler güç kazanmış durumda. Suriye ve Ortadoğu'da cihadi hedefleyen, burjuva demokrasisini bile reddeden, din devleti yanlısı bu gruplar, birçok bombalama ve kaçırma eyleminin de sorumluları. En az güçle çok yol gitme amacındaki köktenci İslamcılar, genelde iki tip eylem biçimine sahipler. Canlı bomba eylemleri ya da düzensiz birliklerle vur kaç yapmak.

Bunlardan en bilinenleri El Kaide'ye yakın Nusret Cephesi ve Irak-Şam İslam Devleti. Bu çeteler, Suriye'de bir İslam emirliği kurmak için mücadele ediyorlar. Bünyelerinde cihadi profesyonel meslek edinmiş Çeçen, Afgan, Türk, Arap vs. uluslardan yabancı savaşçıların varlığı savaşın dengelerini değiştiriyor. Irak, Çeçenistan ve Afganistan işgalleri esnasında tecrübe kazanmış militanların Suriye halkını ve devrimi temsil ettiğini savunan pek kimse kalmadı.

Nusret Cephesi'ne bağlı militanlar, fethettikle-

ri yerleşim biriminde şeriat mahkemeleri kuruyorlar. Kıtık ve yoksullukla kavrulan Suriyelilere ilaç ve gıda yardımı yapıp halkın güvenini kazanmaya çalışıyorlar. Eğer Sünni mezhebinden farklı bir ibadet alanı ya da türbe varsa onu imha ediyorlar. Şii ya da Nusayri inancına sahip köylerden halka kötü davranılıyor. İnternet ortamına düşen videolarda, Nusret çeteleri sadece Alevi oldukları için kamyoncuların gırtlakını kesiyor. Bu çeteler, bırakın Hıristiyanları ve farklı mezhepleri, Sünni din adamlarını bile kaçırıp, katledebiliyorlar. Sadece Nusret Cephesi değil, şu anda isimleri sayılmayacak kadar uzun irili, ufaklı farklı ülkelere ve şeyhlere biat etmiş yüzlerce İslamcı grup Suriye'de cihat için savaşıyor. Sadece Esad ya da Kürt güçleriyle değil, işin içine hâkimiyet, para ve petrol girince kendi aralarında da savaşıyorlar.

AKP hükümeti ve İslamcı medya, cihat ordularının kafa kesme, Kürtleri ve Alevileri diri diri yakma, Şii türbelerini parçalama videolarının internette dolaşmasını Esad'ın batıdan gelecek silah yardımlarını engelleme girişimi olarak sunuyor. Baştan sona palavra! *Birincisi*, El Kaide yanlısı bu gruplar, yukarıda saydığımız videoları bir propaganda ve korku aracı olarak kullanıyorlar. Dahası barbarlığın propaganda videolarını kendileri yüküyorlar. *İkincisi*, AKP'sinden Saadet'ine, Özgür-Der'inden Hüda-Par'ına, Gülen'in Aksiyon dergisinden yeminli Alevi düşmanı Yeni Akit'ine bir dizi İslamcı çevre ve partiyi sormak lazım, neden El Kaide'nin barbarlığı ortaya çıktığında veryansın ediyorsunuz? Neden hemen savunmaya geçiyorsunuz? Neden Dışişleri bakanınız Davutoğlu, Suriye'de grupları sadece bir takım aşırı yöntemler kullanmakla suçluyor? Yoksa aranızda bir çıkar birliği, tarihsel bir ortaklık mı var?

Hiç kimse sözü geçen çevrelerin, Suriye'deki mezhep savaşının lideri Nusret Cephesi'ne verilen desteğin temelsiz olduğunu söylemesin. Bakın Erdoğan fanatığı Yeni Akit gazetesinin internet sitesinin yazarı ne diyor: "En-Nusra Cephesi'nin desteklenmesi hem Türkiye'nin seküler menfaatlerine uygundur hem de Müslümanların tevcehühüne mazhurdur. Her iki durumda da En-Nusra desteklenmeli, mücahidleri techiz edilmelidir. Ceylanpınar sınırında En-Nusra Cephesi'nin küffarla cihadı bütün Müslümanların onurudur. Türkiye'deki Müslümanların duaları En-Nusra ile beraberdir." (Mustafa Durdu, 7 Ağustos 2013, habervaktim.com)

Emperyalizmin Ortadoğu'da sözü geçmiyor

Emperyalizmin Ortadoğu'da hâkimiyetinin zayıfladığını uzun zamandır söylüyoruz. Emperyalizm ve Siyonizmin çıkarlarına hizmet eden kukla Körfez rejimleri bile kendi içerisinde bölünmüş durumda. Suudi dolarları Mısır'da Sisi'yi beslerken, Katar emirliği Mursi'ye desteğini sunuyor. Sünni İslamcılığın kendi içerisindeki sessiz savaşı emperyalizmin ve Siyonizmin hâkimiyet alanını daraltıyor.

21 Ağustos'tan itibaren defalarca ısıtılıp pişirilen Suriye'ye müdahale Rusya'nın manevralarına takıldı. Suriye'ye yapılamayan müdahale son dakikada Esad'ın elindeki kimyasal silahların teslimine dönüşmüş durumda.

Birincisi, Obama Amerikan ve dünya kamuoyunu etkilemekte yetersiz kaldı. Irak senaryoları benzeri propaganda Cumhuriyetçi Parti'nin çekincelerine takıldı. *İkincisi*, Esad sonrası Suriye için oldukça fazla ihtimal masada duruyor. Bir sene öncesine kadar sadece dikkat edilmesi gereken bir tehdit olan Nusret Cephesi, ülkenin kuzeyinde ciddi bir bölgeye ve özellikle sınır kapılarına hâkim durumda. Sadece kuzeyde değil, İsrail'e yakın noktalara da baskınlar düzenliyorlar. Özcesi, Esad'ın devrilmesi ya da güçten düşürülmesi, Nusret'in veya bir başka cihat örgütünün aradan sıyrılması anlamına gelebilir. *Üçüncüsü*, Suriye'ye müdahale demek doğrudan İran ve Lübnan Hizbullah'ına müdahale etmek demek. *Ve son olarak* Rusya faktörü. Putin, Ortadoğu'daki yakın müttefikleri Esad'a "silahları devret, rejimi koru" temelinde destek çıktı. Bu desteğin ömrü konusunda bulanık bir tablo yer alsada hali hazırda müdahale seçeneği masanın köşesine itilmiş durumda.

Cenevre 2'ye giderken

Hatırlatmakta fayda var: Reyhanlı katliamı sonrası Erdoğan koltuk altına sıkıştırdığı dosya ile ABD yolunu tutmuştu. ABD dönüşü sonrası ise diğer koltuk altında bir dosya ile daha döndü. Cenevre 2 konferansında görev alacağını duyurdu. Haziran aylarında yapılması planlanan konferans sürekli ertelendi. Önümüzdeki aylarda düzenleneceği bilinen konferansa Türkiye'nin ne ölçüde destek vereceği, Erdoğan'ın Washington ziyareti gibi kurtken kuzuya mı dönüşeceği merak konusu. Fakat Suriye'de siyasal dengeleri ölçerken askeri üstünlüklerin payı artmış durumdadır.

Birinci Cenevre'den farklı olarak muhalifler daha parçalı durumdadır. İşin içine bir de kimyasal silah girmişti. Nusret Cephesi'nin konferansı engellemek için saldırılarını yoğunlaştıracağı, Esad'ın ise Kuseyr (Hizbullah ile birlikte Ağustos ayından muhaliflerden geri alınan bir kent) gibi zaferler elde edip konferansta güçlü görünmek isteyeceği ortadadır.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, oybirliğiyle Suriye'de kimyasal silahların yok edilmesini savunan bir karar almış durumda. Suriye'de İsrail'e karşı önlem olarak geliştirilen bu silahların imhası Esad rejiminin de savunduğu bir durumdur. Tartışmalı Guta katliamını kimin yaptığına netlik kazandırılmaya çalışılırdursun, Ortadoğu'da Siyonist rejimin elinde gelişmiş nükleer silahların var olduğu atlanmamalıdır. Barışı ağzına sakız etmiş birçok örgüt ve kurum, Suriye'deki kimyasal silahları, İran'ın nükleer programını anlatıp duruyorlar. Ya İsrail? Ya ABD? Bırakın devrimciliği, tutarlı bir liberal bile emperyalistlerin ve Siyonistlerin dünyanın her yanındaki katliamlarda payı olmadığı konusunda kefil olamaz. Dünyada ilk

ve tek atom bombasını kullanan emperyalistlerdir. Halepçe'de Saddam diktatörüne Kürt halkına kimyasal silahlarıyla kusmuştur. Hangi ABD'li yetkili bu konuda kullanılan silahların aslında Irak savaşında (1980-1988) Irak'a emperyalistler tarafından verildiğini itiraf edip övünür? Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin ne zaman İsrail ve ABD elindeki nükleer silahların imha edilmesiyle ilgili bir gündemi olmuştur? Herkesin, Ortadoğu'da silahlı olmadan barış yorsa ilk önce Akdeniz'i ve İran köle gemileriyle dolduran emperyalist Ortadoğu'dan defolmasını, Siyonistlerin nükleer silahlardan arındırılmasını savunmalıdır.

Emperyalizmin kan kaybı

Emperyalizm hızla kan kaybediyor. Siyonist İsrail'i koymak için attığı her adım, Ortadoğu halkı arasında hiddetle ters tepiyor. Emperyalizmin kan kaybıyla Siyonizmin güç kaybı, emperyalist mücadele olanaklarını arttırmıyor. Ancak bu ihtimaller dizisi, otomatik olarak devrimci anti-emperyalist bir kaba akıma dönüşüyor. Emperyalistler güç kaybettikçe, İslamcılık hareket mevzi kazanıyor. İslamcılığın emperyalist bir söylemle yükselmesi, Ortadoğu'yu altüst eden Arap devrimini de zayıflatıyor.

Emperyalizmin desteği, Körfez bölgesinde finansörlüğü ve Türkiye'nin lojistik desteğiyle ayakta duran Özgür Suriye Ordusu, Katar'da kurulan Ulusal Koalisyon'un geçici hükümeti, dişe dokunur bir başarı sağlayamadı. Emperyalistlerin her bir adımında, milyonlarca dolarla ölçülen silahların dağıtılması, de olduğu şüpheli! Amerikan kamuoyuna yapılan yardımların aslında ne için gittiği, asıl sebebin ise Obama'nın emperyalist şeflerin düştüğü duruma baskın mezhep savaşını kaşıyacağı, yüz binlerce insanın katledilmesine sebep olacağı, milyonlarca bölgeye akıtılacağına elde ne var: K

İran, Esad, Hizbullah çözüm mü?

Mezhep savaşının, Sünni-Şii çatışmalarını yanı sıra İsrail'e karşı savaşın tarafı da İran eksenli aktörler. Lübnan ve defalarca İsrail'e karşı savaşmış olan Suriye'de Esad'ın yanında savaşa giren Hizbullah'tır. Suriye-Lübnan sınırında Şii Arap ve Şii İslamcıların akrabalık bağlarının olduğu Kuseyr'de Hizbullah'ın desteğiyle Esad, ÖSO'ya karşı zaferler elde edip konferansta güçlü görünmek isteyeceği ortadadır. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, oybirliğiyle Suriye'de kimyasal silahların yok edilmesini savunan bir karar almış durumda. Suriye'de İsrail'e karşı önlem olarak geliştirilen bu silahların imhası Esad rejiminin de savunduğu bir durumdur. Tartışmalı Guta katliamını kimin yaptığına netlik kazandırılmaya çalışılırdursun, Ortadoğu'da Siyonist rejimin elinde gelişmiş nükleer silahların var olduğu atlanmamalıdır. Barışı ağzına sakız etmiş birçok örgüt ve kurum, Suriye'deki kimyasal silahları, İran'ın nükleer programını anlatıp duruyorlar. Ya İsrail? Ya ABD? Bırakın devrimciliği, tutarlı bir liberal bile emperyalistlerin ve Siyonistlerin dünyanın her yanındaki katliamlarda payı olmadığı konusunda kefil olamaz. Dünyada ilk

e barış, halkı elmemeyecek!

Sungur Savran

Devleti olmayan ülke!

Amerika Birleşik Devletleri, adında o kadar çok devlet olduğu halde, bugünlerde devletsiz kaldı! Türkçe'de bulunan çok güzel deyimle, devlet kepenk kapattı! Şimdi acil görülmeyen hizmetler askıya alınmış durumda. Bu olayın ardında ülkenin iki büyük partisinin anlaşmazlığa düşmesi dolayısıyla, ABD'nin yasama organı olan Kongre'nin bütçeyi geçirememesi yatıyor. Tam bir komedi: günümüz dünyasının, hatta elindeki teknolojik olanaklar ve ekonomik güç göz önüne alınırsa belki de tarihin en güçlü devleti durdu!

Bu olayın kendi içinde çok fazla büyütülmemesi gerekir. ABD bu durumla geçici olarak daha önce de karşılaşmış bir ülke. Hatta 1997'den bu yana, yani 16 yıldır, bütçe hiçbir yıl zamanında kabul edilememiş. Tabii, kısa dönemde işlerin sürdürülebilmesi için bir geçici bütçe çoğu zaman geçirilmiş Kongre'den. Bu yüzden de bugün içine düşülen gülünç durum istisnai.

Olayın büyütülmemesi gerekir, ama ardında yatan çelişki çok önemli. Bu çelişkiye geçmeden önce ortaya çıkan bu olağanüstü durumun birkaç boyutuna kısaca işaret etmekte yarar var. Birincisi, başka faaliyetler bütünüyle ya da kısmen tatil edilirken, en ufak bir fedakârlık yapılmayan alan "güvenlik". Yani ordu, polis ve benzeri güçler. Bu bize Engels'in devlet konusunda söylediklerinin ne denli doğru olduğunu bir kez daha gösteriyor: Devlet her şeyden önce "bir silahlı insanlar topluluğu"dur. Çekirdeğinde bu yatar, ana işlevi budur. Teorik biçimde ifade edilen bu gerçeklik, devlet durduğunda en son "silahlı insanlar"ın faaliyetinin durmasıyla çarpıcı biçimde kanıtlanıyor. Devletten geriye başka hiçbir şey kalmazsa, ordu ve polis kalır!

İkincisi, federal devletin (ABD federal sistem olduğu için eyaletlerin ve belediyelerin de kendi çalışanları var elbette) 2,8 milyon çalışanından 800 bini zorunlu izin yapıyor, 1,3 milyonu da ücretsiz çalıştırılıyor. Oysa bu insanların bu durumun doğmasında en ufak bir sorumluluğu yok. Bir devlet kendi çalışanın hakkını bu derecede ağır biçimde ayaklar altına alırsa, sermaye nasıl at oynatır o ülkede, düşünün.

Şimdi bu komedinin arkasında yatan çelişkiye geçebiliriz. Krizin esas sorumlusu, Cumhuriyetçi Parti'dir, onun içinde de "Çay Partisi" ("Tea Party") taraftarı aşırı sağcı vekillerdir. Kongre'nin bir kanadını, Temsilciler Meclisi'ni kontrol eden Cumhuriyetçiler, bütçeye onay vermek için sağlık sigortasına ilişkin yıllar önce kabul edilmiş olan yasanın, öngörüldüğü gibi bu yıl yürürlüğe girmemesini şart koşmuşlardır. Yani şantaj yapmışlardır. "Obamacare" olarak bilinen bu sağlık yasasının yoksullara getirdiği yeni olanaklar çok sınırlıdır. Üstelik bu kat-

manların sorunlarının çözümünü özel sektöre bırakmaktadır. Buna rağmen devlete bir miktar ek yük getirmektedir.

İşte işin püf noktası bu sonucudur. Obama'nın partisi Demokratlar ile daha sağcı Cumhuriyetçiler arasında son dönemde iyice kızışan çelişkiler bu alanda yoğunlaşıyor. Cumhuriyetçiler devlet harcamalarının yüksek tutulmasının hem enflasyon tehlikesi yaratacağını, hem ücretlerin düşürülmesini engellediğini, hem de verimsiz işletmelerin ayaklanmasını ertelediğini düşünerek harcamaları kısmak istiyorlar. Demokrat Parti ise dünyanın ve ABD'nin içinden geçtiği ağır ekonomik kriz koşullarında harcamaların kısılmasının ekonomiyi hızla uçurum kenarına sürükleyebileceği korkusuyla bu öneriyi kısmen de olsa karşı çıkıyorlar. Bu iki partinin son yıllarda birbirinin boğazına sarılmasının temelinde yatan stratejik bir sorun. "Obamacare" krizi ve devletin kepenk kapatması işte bu çelişkinin ürünü.

Şimdi asıl dikkat edilmesi gereken noktaya geliyoruz. İki parti arasındaki bu çelişki, aslında ABD'de ve dünyada sermayenin beşinci yılını doldurmuş olan derin ekonomik kriz dolayısıyla karşı karşıya kaldığı bir ikilemin ifadesi. Burjuvazi harcamaları kısıtıkça, kemer sıkıkça dipsiz bir kuyuya düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. Harcamaları arttırsa, genişlemeci politikaları sürdürse bunu etkisi sınırlı olacağı ve çelişkilerin daha da fazla birikmesine yol açacağı için daha da sert bir çöküş riskini üstlenmiş oluyor. Yukarı tükürse bırıyık, aşağı tükürse sakal! İşte Cumhuriyetçiler ve Demokratlar her biri bu ikilemin bir ucundan tutmuşlar, çekiştirip duruyorlar. Çekiştirdikçe ABD ve dünya ekonomilerinin bataklığa doğru yürümesine daha da fazla katkıda bulunuyorlar!

Şimdi asıl test 17 Ekim'de. Bundan birkaç yıl önce bir kez daha olduğu gibi o tarihte ABD devletinin borç sınırı doldurulmuş olacak, bu üst sınırı Kongre'nin yükseltmesi gerekecek. Ama Cumhuriyetçiler bu alanda da şantaj sürdürüyorlar. İstekleri kabul edilmezse üst sınırı yükseltmeyeceklerini açıklıyorlar. Bu gerçekleşirse iş komedi olmaktan çıkıp trajediye dönüşür. ABD borçlarını ödeyemez, iflası gündeme gelir. Dünya parası doların ve dünyanın en kolay kabul edilen menkul kıymeti olan Hazine bonolarının sahibi devlet iflas edecek olursa, sonuç dibi olmayan bir uçurum olarak ifade edilebilir.

İçinden geçmekte olduğumuz dünya ekonomik krizinin asla salt ekonomik bir olay olmadığını, çözümünü politikada bulması gerektiğini çok yazdık. Şimdi bir kez daha görüyoruz ki, bu büyük kriz sermaye düzenini pamuk ipliğine bağlı hale getiriyor. Ne diyebiliriz? Bu daha başlangıç!

Fakat hem Esad'ın hem de İran ile Hizbullah'ın mezhep savaşının gerici bir tarafı olduğunu çok iyi biliyoruz. Ortadoğu'daki mezhep mücadelelerini her kim kaşımaya, halklar ve inançlar arasındaki kökleşmiş husumetleri canlandırmaya çalışıyorsa sınıf mücadelelerinin güçlenmesini istemiyordur. Niyeti bizi ilgilendirmiyor. Emperyalist bir savaş veya açık bir işgal olmadığı takdirde, başta Türkiye'ye Aleviler olmak üzere halkımızı mezhep savaşının diğer tarafına yönlendirenler Ortadoğu emekçilerini bölmeyi kabul etmiş olacaklardır.

Ortadoğu'nun anahtarı bağımsız sınıf çizgisinde!

Rojava'da ortaya çıkan muazzam potansiyel Türkiye'de müzakerelere kurban edilmediği müddetçe sonuna kadar desteklenmelidir. Arap devrimi, mülksüzlerin ekmek ve demokrasi ayaklanması, emperyalistlerin manevraları, işin içine El Kaide'nin girmesi ve Erdoğan gibi Ortadoğu'nun önderi olma sevdasındaki liderlerin rol çalmalarıyla boğulsa dahi etkisi uzun yıllar sürecektir. Emperyalizmin güçsüzleştiği, Siyonizmin yal-

nızlaştığı bir Ortadoğu coğrafyasında Suriye'de halkın öncülüğünü mezhepçilerin almasına izin vermeyelim.

Suriye'de tutarlı tavır içeride Suriye'ye savaş arzularıyla yanıp tutuşan AKP hükümetini halk isyanından aldığımız güçle devirmektir. Türkiye'de Haziran ayında fitili ateşlenen halk isyanında, Mısır ve Tunus'ta 2011'de diktatörleri deviren Arap devriminde gördük ki emekçiler, halklar ve mülksüzler, kendi talepleriyle mücadeleye atıldıklarında yer yerinden oynar! Dün birbirine düşman her kim varsa sınıf mücadelesinde kardeş olur! Ortadoğu'da yüz yıllardır kaderi ve sınırları emperyalistler ve işbirlikçiler için çizilen halkların tek çıkış yolu, ortak düşmanlara karşı bağımsız sınıf çizgisidir. Rojavalı dostlarımızın adlandırmasıyla üçüncü yoldan geçiyor. Bu üçüncü yol mezhep savaşına karşı sınıf savaşını içermek zorundadır. Yoksa bu coğrafyanın kadim kaderi olan yıkımlar, felaketler ve katliamlar yaşanmaya devam edecek.

perya-
örlüğü
ölüm
katli-
k-İran
yalist-
zeleş-
venlik
BD'nin
dilme-
er kim
hsedi-
rfezini
lizmin
devle-
ını sa-

or, sö-
rumak
larının
in do-
ti-em-
tırıyor.
olarak
mıyor.
slamcı
ın an-

esi, aynı za-
p devriminin

sermayesinin
k desteğiyle
ve 2012'de
ile muhalif-
bir hâkimiyet
namlesi boşa
n kimin elin-
oyunda mu-

El Kaide'ye

gizli Müslü-
Muktedir em-
akın! Rezilce
inlerce insan
onlarca dola-
oca bir sıfır.

şmasının bir
n'da bulunan
ş Hizbullah,
irdiğini ifade
apların (Lüb-
duğu) çoğun-
milislerinin
kazandı. Bu
ncisi Esad'ın
lamış ve psi-
ncisi Suriye
zullah'ın da
ah Suriye iç
endi var olu-

güçlendirir-
kelerdeki Şii
uudi Arabis-
güç olarak
lmak istiyor.
iyle, işbirlik-
peryalist ol-
rdan değiliz.

İsyan kampını bölme paketi

Bir bütün olarak bakıldığında “demokratikleşme paketi”, halk isyanının var olan güçlerine sopa gösteriyor. Buna karşılık, halk isyanı yeniden parladığında onun saflarına katılma potansiyeli yüksek olan Kürt halkına uyuşturucular sunuluyor. Onu isyandan uzak tutmak başlıca amaç. Erdoğan ve AKP halk isyanına karşı kendini ayakta tutma savaşına devam ediyor. Bunun çok zor olduğunu yaşayarak göreceğiz.

Fil meydana çıktı ve herkes fili kendi meşrebine göre tanımlıyor. AKP ve Tayyip Erdoğan kuyrukçuları için kim bilir kaçınıcı defa Türkiye’de devrim oluyor. Akşam gazetesi “Erdoğan devrimi” demiş, yağcılıkta rakip tanımayan Star “30 Eylül devrimi”, Güneş gazetesi benzetmiş sadece: “Devrim gibi”. Tarihi TKP’nin son genel sekreteri Nabi Yağcı da 12 Eylül 2010 anayasa referandumu için “devrim” demişti. Sonra nasıl madara olduğunu hep birlikte gördük. Star gazetesi o zaman da “halk yönetime el koydu” diye manşet atmıştı. 31 Mayıs’ta ayaklanan milyonlar halktan sayılmıyor tabii!

Karşı kamp ise dünyaya at gözlüğü ile bakmaya devam. Varsa yoksa Kemalizin simgelerinin birer birer ortadan kaldırılmasının sözü ediliyor. Yurt gazetesi için “TC’yi adım adım tasfiye paketi”, Aydınlık için “Şeyh Tayyip paketi”. Sözcü Andımız’ın kaldırılması ve kamuda türban dışında gerisinin lafı güzaf olduğunu yazmış (özel eğitim kurumlarında Kürtçe eğitimi önemsemediğine göre, anlaşılın Kürtleri tarafsızlaştırma politikasına yöneliyor). Gözleri başka bir şey görmüyor.

Halk isyanının gözünden bakıldığında ise başka bir tablo görülüyor. Tayyip Erdoğan’ın açıkladığı paketin **en önemli maddesi**, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası’nda öngördüğü değişiklikler. Erdoğan, kendi iktidarını hiçbir hareketin yapmadığı kadar sarsan halk isyanına karşı yeni bir atağa hazırlanıyor. İstediklerini gerçekleştirebilirse, bundan sonra miting ve yürüyüş düzenlemek valilerin iznine tâbi hale gelecek. Bunun bir “demokratikleşme paketi”nde yeri nedir diye sormayın demeyeceğiz, sorun! Hiç tartışılmayan, hiç beklenmeyen, tamamen konuyla ilgisiz olan bu unsurun pakete sızması kendi başına önemlidir çünkü!

Elbette, Erdoğan danışmanlarının tavsiyesiyle tamamen ikiyüzlü biçimde bunu da demokratikleşme olarak sunmuştur. Yok,

hükümet komiseri kalkıyormuş da, yok mülki amir (yani vali) sivil toplum kuruluşlarına danışarak karar verecekmiş de, bütün bunlar demokratikleşme demekmiş. Siz neticeye bakın. Toplantı ve gösteri yürüyüşünün yeri, zamanı vb. konusunda kararı vali verecek. Oysa Anayasa 34. maddede ne yazıyor? “Herkes, **önceden izin almadan**, silahsız ve saldırısız toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir.” (Vurgu bizim). Şimdi izne bağlayacak.

Bu konuyu şöyle özetleyelim. Uzun zamandır, ama en azından 1 Mayıs 2013’ten bu yana uygulanan, isyan günlerinde de devam eden bir uygulama var. Gösteri hakkının polis tarafından bütünüyle yasa dışı, hatta anayasa dışı bir tarzda **gasp edilmesi**. Erdoğan şimdi bu uygulamaya yasal kılıf uydurmaya çalışıyor. Zor yapar!

Paralı askerlikten paralı Kürtlüğe

Kürt sorunu açısından bakıldığında, bu bir **demokratikleşme paketi** olarak nitelenmelidir. İçinde görünürde olumlu bir iki maddenin olması bunu yarım yamalak da olsa bir demokratikleşme paketi haline getirmez. Her yasa ve uygulama değişikliği, içinde yer aldığı tarihi dönemin koşullarıyla değerlendirilir. Bu paket, 1982’de gerçekten “devrim gibi” olurdu. Kürt savaşının 30. yılının dolmasına az kala, 2013 yılı içinde yaşanan “süreç”in orta yerinde, paket **demokratikleşmeye karşı direnmek** anlamına gelir. Erdoğan ve yağcılar bin bir dereden su getiriyorlar: hemen olmazmış da, demokratikleşme bitmeyecek bir süreçmiş de vesaire. Ortada bir plan vardır: Kürt hareketi (yanlış bir politik adım içinde olmasını bir yana bırakalım bir an) Kürt halkının varlığının ve bazı kısmi haklarının tanınması karşısında silahsızlanmayı kabul etmiştir. Şimdi hükümet bu hakların tanınmamasında direndiğinde bunun anlamı, silahsızlanma da başka bahara kalsın demekten başka bir şey değildir.

Kürt hareketinin bütün bileşenlerinin

ısrarla vurguladığı bazı önlemler bütünüyle görmezlikten gelinmiştir. Hareketin askeri mücadeleden siyasi mücadeleye geçişinin zemini olan KCK tutsakları hakkında kelime edilmemiştir. On binlerce Kürt kadrosunun hapiste tutulmasının yasal zemini olan Terörle Mücadele Yasası’nın anti-demokratik karakteri hakkında suskunluk sürdürülmüştür. Koruculuk denen iç savaş kurumunun ilgası konusunda en ufak bir adım atılmamıştır. Kürtlerin benimsediği demokratik özerklik uygulamasının önünü açacak önlemlerden söz yoktur. Bazı çok-bilmişlerin sanki çok iyi haber alıyorlarmış gibi propagandasını yaptıkları Dersim adına dönüşten eser yoktur. Belki de en önemlisi, tutsak müzakereci ile yürünemeyeceği gerçeği karşısında Abdullah Öcalan’ın durumunda en ufak bir değişiklik niyetinden iz yoktur.

Yapılacağı açıklananların çoğu göstermeliktir. W, q, x, saçma sapan bir yasağın kaldırılmasıdır. Eşbaşkanlığın yasalaşması, yıllar süren pratik uygulamadan sonra, tek kelimeyle gülünçtür. Aynı şey Türkçe dışındaki dil ve lehçelerle propaganda için geçerlidir. Köylerin zorla konulmuş Türkçe adlardan kurtularak eski adlarına dönmelerinin veya yeni adların benimsenmesinin İçişleri Bakanlığının onayına tâbi kılınması ırkçılığın devam ettiğinin kanıtıdır. İl ve ilçelerin adlarının değiştirilmesi ise yasayla oluyor diyerek Erdoğan bu yasayı değiştirmekteki isteksizliğini ortaya koymuş olmaktadır. Kısacası, Kürtlere “bizim uygun gördüğümüz adları bizim uygun gördüğümüz sınırlar içinde benimseyebilirsiniz” denmektedir. İsimlerden bile korkan bir demokratikleşme!

Baraj yüzde 50’ye çıkıyor!

Pakette üzerinde tartışmaya değebilecek yalnızca üç önlem vardır. Birincisi seçim sisteminde öngörülen, daha doğrusu tartışmaya açılacak olan daraltılmış bölgeye eşlik edecek yüzde 5 baraj önerisi. Bu, bir eliyle verdiğini öteki eliyle geri almaktır. Bir kere, dar bölge denen sistem **mantıksal sonucuna götürüldüğünde** İngiltere veya Fransa’daki gibi her seçim bölgesinden tek milletvekilinin seçilmesi anlamına gelir. Bu, küçük, yeni ve/veya radikal partilerin yüzde 10 kadar aleyhindedir. Çünkü bir bölgede yüzde 50’den fazla oy alamayan aday seçilemeyecektir! Sözü edilen her iki ülkede de seçmenlerin çok ilgisini çeken, oyları bazen yüzde 10’u dahi aşan, ama on yıllardır tek bir milletvekili bile seçtirememiş partiler vardır! Bu sistemin genel anti-demokratikliği yanında Kürt hareketi açısından karmaşık sonuçları olabilir. Bu sistemde bağımsız milletvekili seçtirmek, Kürt

hareketinin geçmişte bunu başarmış olduğu birçok bölgede (örneğin İstanbul’da, Mersin’de veya Adana’da) olanaksızdır. Benzer biçimde buralarda parti listesinden adaylar da seçilemeyeceği için Kürt hareketinin Türkiye çapındaki oy oranı yüzde 5’in bile altına düşebilir! Bu da Kürt illerinde bile bir kişiyi dahi seçtirmemek anlamına gelebilir.

İkincisi, partilere para yardımı için gerekli oyun yüzde 7’den yüzde 3’e düşürülmesidir. Bu önlemlerde radikal ve sol hareketlerden sadece Kürt hareketine, yani günümüzde BDP’ye yarayacak bir yan vardır. Bunu BDP’ye sus payı olarak nitelendirebiliriz.

En tartışmalı konu olan anadilinde eğitim ise bütünüyle bir sınıf sorunu haline getirilmiştir. Özel okullarda bu tür eğitimin yapılabilmesi olasılığı, Kürt burjuvazisinin çocuklarının Kürtlüğünü yaşaması ama Kürt işçi, köylü ve emekçi ailelerinden gençlerin asimilasyonuna devam anlamı taşır. Türkler arasında paralı askerlik yoluyla ayırım yaparak Kürt savaşında ölmek ve öldürmek işini Türk işçi ailelerin çocuklarına veren hükümet, burada da Kürt burjuvalarına “çocuğunu Kürt kültürüyle yetiştir ki yarın yeni sömürgemiz (şimdilik) Irak sınırları içindeki Kürdistan Bölgesi’nde bizim ajanlığımızı yapsın” demektedir.

Biat etmeyen Alevi’yi vur!

Alevi sorunundaki bu kadar tartışmadan, bu kadar çalıştırdan sonra paketten sadece Hacı Bektaş-ı Veli’nin adının çıkması, o alanda durumu tek kelimeyle vahim hale getiriyor. Kamu kurumlarında çalışan Sünni kadınlara başını örtme olanağını tanyacak kadar radikal bir adım atarken, AKP Alevilerin cemevi açmasını hâlâ yasal güvenceye kavuşturamıyor! Bu nasıl çelişkidir!

AKP hükümetinin söylediği açıktır: şayet Cem Vakfı ve İzzettin Doğan gibi F-tipi Alevi değilseniz, size verecek bir şeyimiz yok! Siz halk isyanının sürükleyici güçlerinden birisiniz, biz de sizi ezeriz, çocuklarınızı öldürürüz, Sünni çoğunluğu uyuşturup oylarını alırız.

Bir bütün olarak bakıldığında paket, halk isyanının var olan güçlerine sopa gösteriyor. Buna karşılık, halk isyanı yeniden parladığında onun saflarına katılma potansiyeli yüksek olan Kürt halkına uyuşturucular sunuluyor. BDP’ye sus payı veriliyor, bu daha birinci taksit deniyor. Onu isyandan uzak tutmak başlıca amaç.

Erdoğan ve AKP halk isyanına karşı kendini ayakta tutma savaşına devam ediyor. Bunun çok zor olduğunu yaşayarak göreceğiz.

Barış ve çözüm diye diye savaşa ve çözümsüzlüğe

Kürt sorununda çözülen hemen hemen hiçbir şey yok ama AKP hükümeti “çözüm süreci”nden bahsetmeye devam ediyor. Baştan beri yaşanan süreci doğru kavrayamayanlar da ister Kürt hareketinden olsunlar, ister başka muhalif veya solcu hareketlerden olsunlar “çözüm süreci” yanlısamasını paylaşmayı sürdürüyor.

En son Gülten Kışanak ve BDP sözcüleri AKP'nin içi boş paketinin yetersizliğinden ve çözüm sürecindeki tıkanıklığa çare olamayacağından söz ettiler. Kürt hareketi ile Türkiye sosyalist hareketinin bir dizi bileşenini bünyesinde barındıran HDK (Halkların Demokratik Kongresi) Yürütme Kurulu da paketi göz boyama olarak nitelendirse de hâlâ “çözüm ve barış süreci”nden bahsediyor ve AKP hükümetini bu sürecin ikinci aşamasında üzerine düşenleri yapmamakla eleştiriyor.

Kandil'den yapılan açıklamalarda ise daha mesafeli bir tutum söz konusu. KCK Yürütme Konseyi adına yapılan açıklamada son paketin AKP'nin çözümü değil çözümsüzlüğü politika olarak benimsediğini ortaya koyduğu ifade ediliyor. Daha ileri gidilerek AKP'nin ortada bir süreç bırakmamış olduğu belirtiliyor. Kandil zaten paketten önce AKP hükümetinin tutumuna karşı silahlı güçlerin sınır dışına çekilmesini durdurarak bir anlamda masaya yumruğunu vurmuştu.

Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) tutumu ise başından itibaren farklı olmuştu. DİP, hiçbir zaman gelişmeleri bir çözüm süreci olarak tanımlamadı. Türkiye burjuvazisinin Kerkük petrollerine gözünü diktiği ya-

yımlacı politikasının adını Büyük Türkiye projesi olarak koydu. Başından itibaren bu projenin hayata geçmesi için Kürt halkının dört parçadaki en büyük siyasi hareketinin, yani PKK çizgisinin askeri ve siyasi tasfiyesinin hedeflendiği belliydi. Böylelikle Türkiye'nin tekeli burjuvazisi ve onların çıkarlarını güden AKP hükümeti rahatlıkla Barzani'nin “Kürdistan”ına hamilik yapabilecekti. DİP, İsrail ve ABD emperyalizminden kısmen destek alan bu projenin bölge halklarını birbirine düşüreceğini ve bu yüzden karşı çıkılması gerektiğini savundu.

Geçtiğimiz iki ay Rojava'da Türkiye hükümeti destekli El Kaideci çetelerle PKK çizgisindeki PYD'nin arasındaki kanlı çatışmalara sahne oldu. Daha uzun bir süredir, Türkiye hükümeti destekli Barzani yönetimi ile Irak Merkezi Hükümeti arasındaki petrol paylaşımı kavgası devam ediyor. El Kaideci çeteler Rojava'da Kürtleri katle derken Barzani Irak sınırını kapattı. Ardından da Kürt siyasi odaklarını bir araya getirecek olan Ulusal Kongre'yi iki kez er teledi. Özellikle kongrenin delege yapısı ile ilgili önemli bir anlaşmazlık çıktı. Türkiye ve Suriye'de yaşayan Kürtler tüm Kürtler içinde çoğunluğu oluşturduğu ve bu bölgelerde Barzani'nin gücü çok sınırlı olduğu halde Barzani kendisine eşit sayıda delege verilmesinde ısrarcı oldu. Türkiye sınırları içinde ise silahlı güçlerin çekilmesi durdurulurken TSK bölgeye asker sevkine, PKK yollara patlamasa da mayın döşemeye başladı. Son olarak da TBMM'ye Kuzey Irak'a asker gönderilmesine izin veren tezkerenin uzatılması için yollanması gündeme geldi.

Tüm bunlar, adı barış ve çözümle anı-

lan bir süreç çerçevesinde gerçekleşiyorsa “bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu” diyenler çok olacaktır. Ancak başından itibaren Türkiye burjuvazisi ve AKP hükümetinin perhizi tasfiye ve yayılmacılık olduğu için, bugün olanlara şaşmamak gerek.

Aynı şeyi Öcalan'ın durumu için de söyleyebiliriz. Öcalan son birkaç görüşmesinde kendi konumunun “araçsal” olmaktan çıkarılıp stratejik düzeye getirilmesi ihtiyacından bahsediyor. Daha açık bir ifadeyle Öcalan, PKK'nin gerek BDP gerekse de HDK'dan ayrı ve mesafeli olan tutumunu değiştirebilmek ya da karşılıklı bir tartışma yürütebilmek için konumunun iyileştirilmesini istiyor. Hiç değilse ev hapsi uygulamasını bir gereklilik olarak görüyor. Devrimci İşçi Partisi, bu doğal isteği başından itibaren “tutsak müzakereci olmaz” diyerek desteklemişti. Eğer gerçek bir çözüm süreci olacaksa müzakereci tarafların eşitsiz konumuna son verilmesi gerektiği açıktır. Ama bu talebin bugün ifade edilmesi, Öcalan'ın KCK'yi ikna etmesi ihtiyacından kaynaklanıyor, bunu da unutmamak gerekir.

Sonuçta barış ve çözüm diye diye bir kez daha savaşın ve çözümsüzlüğün eşğine

gelmiş durumdayız. AKP'nin sahte paketi beklentileri karşılamıyor. Amacı, Kürtlerdeki beklenti halini, umudu, hiç değilse bir biri peşi sıra gelecek seçimler boyunca ayakta tutmak. AKP'nin bu amacına ulaşım ulaşamayacağını zaman gösterecektir. Bu yolda en büyük yardımcıları, ne olursa olsun Türkiye burjuvazisinin sofrasındaki kırıntıların peşinden giden Kürt burjuvaları ile Kürt petrollerinin üzerine konmuş olan Barzani olacaktır. Karşısında ise er ya da geç, neyin sahte neyin gerçek olduğunu ayırt etmeyi bedeller ödeyerek öğrenmiş olan Kürt emekçi halkını bulacaklardır. Hele bir de bu halk, Gezi ile başlayan isyanla ve işçi sınıfıyla buluşursa, gerçek barışın ve çözümün yolu o zaman açılacaktır.

Barzani'yi eleştirmek: 2003'te mi 2013'te mi?

Son aylarda Barzani'nin Kürt halkının özgürleşme davasına aykırı tavırları iyice belirginleşti. Rojava'yı desteklemek bir yana yalıtma çabasına girişmesi ve Ulusal Kongre karşısında Türk hükümetinin taleplerini kuzey Kürtlerinin ihtiyaçlarının önüne koyan yaklaşımı, Türkiye'nin Kürt hareketinde de büyük tepki uyandırdı. *Özgür Gündem* gazetesinin sayfaları Barzani eleştirisinden geçilmiyor. Yıl 2013.

Bundan on yıl önce, 2003'te, Barzani ABD-Britanya önderliğindeki emperyalist koalisyonun Irak'ı askeri işgale girişmesinde bir numaralı destek gücü haline geldiğinde, Devrimci İşçi Partisi'nin öncülü olan İşçi Mücadelesi, bunun uğursuz bir tutum olduğuna işaret etmiş, hiçbir halkın emperyalizmin himmetiyle özgürlüğüne kavuştuğunun görülmediğini vurgulamıştı. İşçi Mücadelesi'nin sözcüleri çeşitli panel ve toplantılarda bunları dile getirdiklerinde sağcı Kürtlerin ağır eleştirisine maruz kalmıştı.

Oysa söylenen, çok somuttu. Emperyalizme bu denli bağımlı olan bir önderlik, yani Barzani önderliği, Kürt sorununda ancak **emperyalizmin çıkarlarına uygun gelen ölçüde** “ilericilik” yapabiliirdi. Kuzey Kürtlerinin özgürleşmesi çabasını, emperyalizmin bölgedeki en güçlü müttefiklerinden biri olan Türkiye'nin çıkarları uğruna feda etmek zorunda kalırdı. Bugün, ABD askerini Irak'tan çektikten sonra Barzani bütünüyle Türkiye'nin himayesine bırakılmıştır. Türkiye'yi rahatsız eden hiçbir şey yapamaz. Bu yüzden de Türkiye Kürtlerine de, Rojava'ya da mesafelidir.

2013'te, olaylar olup bittikten sonra bunu keşfetmek ve Barzani'ye sayıp sövmek marifet değil, hevaler! Marifet bunu 2003'te öngörebilmek, Barzani'ye mesafeli yaklaşmak, **politikasını buna göre belirlemek!** Ama yanlış yoldan henüz dönmüş bile değil. Dost acı söyler. Dün söyledik, dinlenmedi. Umarız bugün dinlenir.

Sykes-Picot'dan yüz, Oslo'dan yirmi yıl sonra Filistin hâlâ esaret altında!

Bir halkın özgürleşmesini emperyalizmle uzlaşarak sağlayamayacağını Kürt hevalerimize anlatmaya çalışırken hep Filistin halkının esaretine işaret ettik. Filistinliler, Birinci Dünya Savaşı içinde Britanya ile Fransa arasında imzalanan Sykes-Picot Anlaşması (1916) uyarınca Britanya ordusu tarafından Osmanlı esaretinden “kurtarıldılar”! O gün buna karşı çıkan bir sosyalist, herhalde Barzani türü önderlikleri yücelten Arap milliyetçilerince yerden yere vurulurdu. Ama Sykes-Picot'nun imzalanmasının üzerinden neredeyse bir yüzyıl geçti. Filistin hâlâ sömürge.

Bundan 20 yıl önce, ABD Saddam Irak'ına saldırarak Kürt hevalerimizin çoğunluğunun kanısına göre “Ortadoğu'ya demokrasi getirme” işine giriştiğinde 1993 yılında İsrail ile FKÖ (o zaman tarihi önder Arafat hayattaydı) iki devletli bir çözüm için Oslo sürecine (1993) ön ayak oldu. Oslo'nun yirmi yılı doldu. Sıfıra sıfır, elde var sıfır!

Şimdi emperyalizmle özgürleşme olmaz diyenler mi “doktriner”, yoksa ona umut bağlayanlar mı tarihi bir yanlışlığın içinde?

Üniversiteler eylemlerle açıldı

Üniversite forumları mücadeleyi ileri taşımalı

İsyan sırasında Gezi Parkı'nın içinde yapılmaya başlanan forumlar, Gezi Parkı'nın dağıtılmasının ardından diğer parklara, mahallelere ve tabii ki üniversitelere taşındı. İstanbul'da ilk forum Galatasaray Üniversitesi'nde düzenlenmeye başlandı daha sonra İTÜ ve Boğaziçi de kendi forumlarını düzenledi. Bu forumlarda öğrencisinden taşeron işçisine, öğretim görevlilerinden idari personele herkesin sorunlarını dile getirdiği demokratik bir ortam inşa ediliyor. Park forumları bugün çeşitli faktörlerin etkisiyle ilk günlerindeki kadar

büyük kalabalıkları bir araya getiremiyor, üniversite forumları gücünü korumayı başardı ve üniversitelerde etkin bir mücadele için önemli araçlar olacaklarını şimdiden gösterdi.

İTÜ'de yaz okulu dönemi olmasına rağmen on kere forum düzenlendi ve etkin eylemler gerçekleştirildi. Yine Boğaziçi ve Galatasaray Üniversitesi'nde birçok forum düzenlendi. İstanbul'da iki tane üniversitelerarası forum toplandı ve üniversiteye polislerin yerleştirilmesi durumunda neler yapılabileceği tartışıldı. Üniversitelerin

açılması ile birlikte forumlar, üniversitenin bütün bileşenlerinin sorunlarına karşı ortak mücadeleyi örgütlemeli, sadece öğrenciler değil, üniversite emekçilerinin de dahil olduğu bir zemine oturmalıdır.

Bugün devlet üniversitelerinde okuyan öğrencilerin çoğu işçi ailelerinin çocuğu. Bin bir türlü maddi güçlüklerle okula geldiklerinde karşılarına üniversite kantinlerinin yerine çöreklenmiş şirketler çıkıyor. Bir liraya çay, on beş liraya bir öğün yemek satıyorlar. Kaçımızın bu paraları ödeyebilecek gücü var? Yemeği halletsek barınma sorunu yakamızı bırakmıyor. Örneğin İTÜ'de huzurlu sınıfta kaldıysanız barınma hakkınız da elinizden alınıyor.

Üniversitelerde sadece öğrenciler değil, emekçiler de biz dizi sorunla boğuşuyor. Taşeron işçilerin çalışma koşulları, haksız

yere işten atılan araştırma görevlilerinin iş güvencesi sorunu ve daha niceleri... Toplumun geri kalanında olduğu gibi üniversitenin de esas sahipleri olan işçilerinin, emekçilerinin ve öğrencilerinin, yani üniversitelerin yüzde 99'unun sorunları ortak. Sorunlarının çözümü de bu temelde ortak hareket etmekten geçiyor. Çeşitli boykotlardan, taleplerimizi ileri süreceğimiz güçlü eylemlerden, üniversite emekçilerinin yeri geldiğinde grev silahını kullandıkları mücadele yöntemlerini uygulamaktan geçiyor. Geçmişin etkili mücadele yöntemleri ile isyanın yaratıcılığını birleştireceğimiz yeni eylemler örgütlemekten geçiyor. İşte yeni dönemle birlikte tekrar toplanmaya başlanan üniversite forumları, bu mücadelenin yani yüzde 99'un ortak mücadelesinin örgütleneceği yerler olmalıdır.

ODTÜ'lüler sermayenin talanına karşı kampüslerine kalkan oluyorlar

100. Yıl ve Çiğdem mahallelerinin ortasından, ODTÜ kampüsünün bir kısmını da kırarak geçmesi planlanan sekiz şeritli otoyola karşı mücadele sürüyor. 19 Eylül Perşembe akşamı aynı anda hem ODTÜ'de hem de 100. Yıl'da eylemler gerçekleştirildi, yürüyüşlere polis saldırdı, çatışmalar gece yarısına kadar sürdü.

ODTÜ'de akşam saatlerinde yurtlar bölgesi dolaşarak başlatılan yürüyüş şantiye alanına ulaşmadan okulun hemen dışında TOMA ve akrep araçlarıyla desteklenen çivi kuvvet polisin saldırısına uğradı. Okulun içine çekilen öğrenciler çatışmayı burada sürdürdüler. 100. Yıl'da Migros önünde toplanan öğrenciler ve mahalleli şantiyeye yürümeye çalıştı. Ancak yine polis saldırısı ile mahalleye geri çekilmek zorunda kaldılar. Yeniden toplanan eylemciler tekrar polis saldırısına uğradılar ve dağıtıldılar. Daha sonra burada-

kilerin bir kısmı kampüsteki ODTÜ öğrencilerine katıldılar. İnişiyatfin kararıyla eylem gece yarısına doğru bitirildi ancak mücadele devam ediyor.

Yurtlar bölgesinde bir direniş merkezi oluşturuldu ve gece gündüz öğrenciler çadırda bekliyorlar. Aynı anda bir çadır da yol inşaatının devam ettiği ve kampüse çok yaklaştığı kapıya kuruldu. Burada da 24 saat nöbet tutuluyor. ODTÜ öğrencileri çeşitli eylem ve etkinliklerle kampüsü ve 100. Yıl'ı harekete geçirmeye çalışıyorlar.

Devrimci İşçi Partisi de kampüste faaliyetlerini yoğunlaştırdı. "Sermayenin talanına karşı kampüsüne kalkan ol" şiarının kullanıldığı çalışmada tüm okula afişler yapılıyor, öğrenciler kampüsün savunulmasına çağırılıyor. DİP konuyla ilgili yürüyüş ve toplantıları da yakından takip ediyor.

Dicle Üniversitesi öğrencileri tacize karşı ayakta

Dicle Üniversitesi'nde yurtda kalan bir kadın öğrenci fakülteden yurda dönerken altı erkeğin tacizine uğradı. Olayı içine atmak yerine yurda gelip bahçedeki haykırışlarıyla arkadaşlarını ayaklandıran öğrenci büyük bir eylemin de tetikleyicisi oldu. Erkek yurtdandan öğrencilerin de destek vermesiyle kampüse doğru yürüyüşe ge-

çen öğrencilerin önü polis tarafından kesildi. Yine de kampüse yürüyen öğrenciler kampüs ve yurtlar arasında ücretsiz ulaşım sağlanmasını isterken, üniversite yönetimi servis ve yolun güvenliğinin sağlanacağını taahhüt eden bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

KYK'dan eylemci öğrencilere burs ve kredi yok, yurtlarda haremlik selamlık uygulaması kapıda

KYK internet sitesinde yayınlanan burs ve yurt yönetmeliğine göre direniş, boykot, işgal, yazı yazma, resim yapma, slogan atma fiillerine eksik veya tam teşebbüste bulunan öğrencilere artık burs hatta kredi bile verilmeyecek. Öte yandan giderek artan sayıda yurtda kadın ve erkek öğrenci-

lerin ortak alanları da birbirinden ayrılarak haremlik selamlık uygulamasına geçiliyor. Son olarak Kırklareli'nde kadın ve erkek öğrencilerin birlikte kullandığı yemekhane ve dinlenme alanları ayrıldı. Kadın öğrenciler 6 kişilik odaların bulunduğu eski bloğa gönderildiler.

Ege Üniversitesi'nde KYK yurdunda kalan kadın öğrenciler eylemde

Ege Üniversitesi KYK yurdunda kadın öğrencilerin yurda son giriş saatlerinin 23:00'ten 22:00'ye çekilmesi öğrencileri isyan ettirdi. Akşam saatlerinde yurt bahçesinde toplanmaya başlayan kadın öğrenciler sloganlarla yeni uygulamayı protesto ettiler. Eylem yurtdaki diğer sorunların da dilelendirilmeye başlanmasına vesile oldu. Yurt fiyatlarına yapılacak zamlardan yemek fiş-

leriyle ancak bir içecek alınabilecek olmasına, kadın ve erkek öğrencilerin yurtlarının ayrılmasından kantinlerde bayat ürünlerin satılmasına bütün şikayetler dile getirildi. Çekilen halayların ardından kadın öğrenciler yurtlarına döndü. Gece yarısına doğru bu sefer erkek yurdundaki öğrenciler kadın arkadaşlarına destek için yurdun önünden geçen yolda trafiği bir saatliğine kestiler.

Akdeniz Üniversitesi'nde yemekhane zamlarına karşı ses çıkarma eylemi

Akdeniz Üniversitesi Forumu, üniversite yönetiminin yemek fiyatlarını arttırmasına karşı bir eylem gerçekleştirdi. Tüm üniversiteler içinde en pahalı yemeği yemelerine sebep olan zamların geri alınmasını isteyen öğrenciler yemekhaneye giderek

gerçekleştirdikleri ajitasyonla yemek yiyen arkadaşlarını ses çıkarma eylemine davet ettiler. Dakikalarca çatal ve kaşıklarıyla tabaklarını ve masaları döven öğrenciler daha sonra yemekhane önünde basın açıklaması yaptılar.

Halkın isyanı yargılanamaz! Cihan'a özgürlük, tutsaklara özgürlük!

Devrimci İşçi Partisi'nin Antalya İl Örgütü yöneticilerinden, halk isyanının günümüzdeki örgütlenme biçimi olan Antalya Forumu'nun yürütmesinde görev yapan, Antalya öğrenci mücadelesinin önderlerinden Mustafa Cihan Yılmaz evine şafak baskını yapan polis tarafından iki gün sorgulandıktan sonra çıkarıldığı mahkemeye tutuklanmış bulunuyor. Suçu: 77 ilde yüz binlerce insanın dev eylemlere katıldığı, milyonlarca insanın balkonlarından, evlerinin içinden desteklediği bir halk isyanının örgütleyicilerinden biri olmak. Gelecek halkın isyanının yanındadır. Bu hükümetin halkın protestolarıyla düşürülmesi bir demokratik haktır. Devrimci İşçi Partisi halkın bu hakkını kullanmasının ön saflarında yer alan yoldaşlarıyla gurur duyuyor!

Antalya - Başsavcılığın halk isyanı ve isyancılarına yönelik başlattığı soruşturma kapsamında, bundan 2 hafta önce gözaltına alınarak tutuklanan Umur Baran ve SGDF üyesi Fecri Ataseven'in ardından polis, bu sefer de 2 Ekim günü şafak operasyonu ile 6 kişiyi daha gözaltına aldı. Gözaltına alınan Devrimci İşçi Partisi'nden yoldaşımız M. Cihan Yılmaz, SGDF üyesi Murat Sezgin ve Ayşe Deniz Karacagil emniyet ve savcılıktaki sorgularının ardından çıkarıldıkları mahkemeye tutuklandılar.

Halk isyanına yönelik başlatılan bu saldırıya karşı Devrimci İşçi Partisi ve Ezilenlerin Sosyalist Partisi'nin ortak çağrısı ile 6 Ekim Pazar günü Kapalıyol Halkbankası önünden başlayarak Cumhuriyet meydanına kadar bir

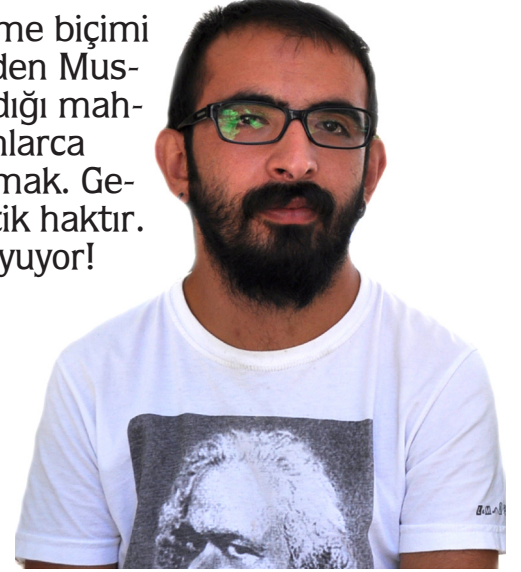
yürüyüş düzenlendi. BDP, DHF, EMEP, ÖDP, SYKP, SDP, PSAKD, Dev-Lis ve Öğrenci Kolektiflerinin destek verdiği yürüyüş sırasında sık sık "Her yer Taksim, her yer direniş", "Gözetimler, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz" ve "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları atıldı.

Cumhuriyet Meydanında son bulan yürüyüşün ardından Devrimci İşçi Partisi'nden yoldaşımız İbrahim Emin Ege tarafından basın açıklaması okundu. Basın açıklaması "Başta Antalya'da tutuklanan Mustafa Cihan Yılmaz, Murat Sezgin ve Ayşe Deniz Karacagil olmak üzere tüm gezi isyanı tutsakları serbest bırakılana kadar mücadelemizi sokaklarda, okullarda, kampüslerde sürdüreceğiz" sözleriyle son buldu.

İstanbul - Devrimci İşçi Partisi İstanbul İl Örgütü, 5 Ekim saat 15:00'te Taksim Galatasaray Meydanı'nda bir basın açıklaması düzenleyerek isyan nedeniyle yapılan bütün tutuklamalar gibi DİP Antalya İl Örgütü yöneticilerinden Mustafa Cihan Yılmaz'ın tutuklanmasını kınadı. DİP İstanbul İl Örgütü adına basın açıklamasını okuyan Eren Yıldırım bu kararın hukuki değil politik bir karar olduğunu ifade ederek "Bu, halkın mücadelesinin gözünü korkutma çabasıdır. Sökmeyecektir. Bütün bir halkın isyanı yargılanamaz." dedi. Sık sık "Halkın isyanı yargılanamaz", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam", "Cihan'a özgürlük, tutsaklara özgürlük", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük" ve "Zafere kadar sürekli devrim" sloganlarının atıldığı eyleme İşçi Kardeşliği Partisi (İKP) ve Emekçi Hareket Partisi (EHP) de destek verdi.

Çevrede toplanan kalabalığın da sloganlara eşlik ettiği basın açıklaması şu sözlerle sona erdi: "Gelecek halkın isyanının yanındadır. Bu hükümetin halkın protestolarıyla düşürülmesi demokratik bir haktır. Devrimci İşçi Partisi halkın bu hakkını kullanmasının ön saflarında yer alan yoldaşlarıyla gurur duyuyor!"

İzmir - Tutsak ailelerinin ve Devrimci

İşçi Partisi İzmir İl Örgütü'nün de katılımcısı olduğu İzmir Dayanışması'nın ortaklaşa düzenlediği, tutsaklarla dayanışma eyleminin onbirincisi 5 Ekim Cumartesi günü yapıldı. 17:00'de Konak YKM önünde toplanan kitle, sloganlar eşliğinde İzmir Valiliği'nin önüne geldi. Yürüyüş boyunca çevreye yapılan duyurularda, Antalya'da tutuklanan DİP üyesi Mustafa Cihan Yılmaz ve diğer isyan tutsaklarının serbest bırakılması istendi. Yürüyüşün ardından tutsak aileleri adına basın açıklaması okundu. Okunan basın açıklaması metninde, tutuklama kararlarının tamamen siyasi olduğu vurgulanarak isyanın yargılanamayacağı belirtildi.

Eyleme Cihan yoldaşın resimleriyle katılan Devrimci İşçi Partisi üyeleri, Cihan yoldaş başta olmak üzere tüm halk isyanı tutsaklarının derhal serbest bırakılması için geçen on hafta boyunca olduğu gibi bu hafta da alandaki yerini aldı.

EEK

Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK'in mesajı

Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK-CRFI) Yunanistan seksiyonu EEK'in (Ergatiko Epanastatiko Komma-Devrimci İşçi Partisi) bütün önderliği ve üyeleri adına kardeşimiz ve yoldaşımız Mustafa Cihan Yılmaz'ın ve özgürlük, toplumsal adalet ve Türkiye halkının bütün siyasi ve sosyal hakları için mücadele etmekte olan başka devrimcilerin kabul edilemez şekilde tutuklanmış olmasını kınıyoruz. Tutsakların derhal serbest bırakılmalarını talep ediyoruz.

AKP hükümeti ve ardındaki hâkim sınıflar, bu baskıcı yöntemler aracılığıyla son dönemde Gezi Parkı'nda ve Türkiye'nin her yerinde yaşanmış olan halk isyanının ateşi sönmeyen cesur ruhunu ve meşru taleplerini

bastırmaya çalışıyorlar.

Gezi Parkı yalnızca Türkiye'nin değil, bütün dünyanın ve bu arada büyük mücadelelerin devam ettiği komşunuz Yunanistan'ın halkları için, dünya kapitalizminin daha önce eşi görülmemiş bir krizinin yaşanmakta olduğu bu tarihsel kavşakta, kapitalist sömürücülerin ve zalimlerin yarattığı felaketlere karşı bir direniş sembolü ve insanlığın topyekûn kurtuluşu olarak dünya sosyalizmi yolunda verilmekte olan mücadelenin zaferi açısından bir umut ışığı olmuştur. Bu umudu hiçbir zalim rejim yenilgiye uğratamayacaktır.

Cihan'a ve isyanın bütün tutsaklarına özgürlük! Kardeşçe selamlarımızla.

EEK Merkez Komitesi adına Savas Matsas

DİP Ankara İl Örgütü'nden açıklama

"Korkacaklar, titreyecekler ve yıkılacaklar!"

Yoldaşımız Mustafa Cihan Yılmaz 2 Ekim sabahı Antalya'daki evine yapılan şafak baskınında gözaltına alınıp 4 Ekim günü mahkeme tarafından diğer devrimcilerle birlikte tutuklandı. Amaç belli: Cihan'ı yıldırarak, isyan eden halkı sindirmek. Ancak ortada dağ gibi bir gerçek var. Ankara Ethem'i toprağa verdi, sinmedi. İstanbul Mehmet'i toprağa verdi, sinmedi. Hatay Abdullah Can'ı, Ali İsmail'i, Ahmet'i toprağa verdi, sinmedi; daha da bilendi. Kürt halkı binlerce evladının yanına Medeni'yi gönderdi, yine sinmedi. Gülsuyu Hasan Ferit'i kaybetti yine sinmedi, sinmeyecek. Arjantin'de yoldaşımız Mariano Ferreyra öldürüldü, ne yoldaşları sindi ne de mücadelelerine destek olurken can verdiği demiryolu işçileri; şimdi milyon olup hesap sormaya geliyorlar. Mısır halkının arasından Mina

Daniel ve nice yiğit devrimcileri aldılar ama o güzel halkı sindiremediler, üç iktidar devirdi o halk. Cihan Yoldaş bu güzel, genç insanların kuşağındandır. Kapitalizmin çürüme çağına inat onun karşısında devleşen devrimci kuşağın parçasıdır. Yıldırılmazlar. Tekel çadırlarında yakılan sınıf mücadelesi ateşinde pişmiştir, Antalya'da turizm, belediye ve atık kağıt işçilerinin mücadelesinde yer almıştır, yıllardır Akdeniz Üniversitesi öğrencilerinin mücadelelerine önderlik etmektedir, yıldırılmazlar. Yıldırılmazlar, ne Cihan'ı ne Devrimci İşçi Partili yoldaşlarını ne de isyanıyla dostta güven veren, düşmanın yüreğine korku salan halkımızı. Ama %1'in iktidarını korumak için canlarını dişlerine takarak nice baskılar uygulayanlar, nice eziyetler edenler korkacak, titreyecek ve yıkılacaklar!

PARTIDO OBRERO
POR UNA ALTERNATIVA OBRERA Y SOCIALISTA

Un miembro del DIP, Cihan Yılmaz, fue enviado a prisión

QUE LA C
LOS C

DİP'in Arjantin'den, Paraguay'dan, İtalya'dan kardeş partileri de Mustafa Cihan Yılmaz'ın tutuklanmasının hemen ardından, bu durumu protesto ederek tüm isyan tutsaklarının serbest bırakılması için çağrılar yayınladılar.

LIBERTAD PARA EL COMPAÑERO

MUSTAFA CIHAN YILMAZ
Y TODOS LOS PRESOS POLÍTICOS TURCOS

Eylül, hasat zamanı

Eylül ayı, 31 Mayıs'ta başlamış olan halk isyanının yeniden alevlenmesinin hem isyan kampı, hem de hükümet kampı tarafından beklendiği dönemdi. İsyana taraftarlarını mahcup etmedi! Hükümetin "Eylül sendromu"nun da boş yere olmadığını kanıtladı.

Eylül ayının hükümet için bir korku ayı olmasının nedeni elbette her şeyden önce, yaz tatilinin yarattığı gevşekliğin sona ermesiyle birlikte isyan ruhunun yeni ifade biçimleri alacağı kuşkusuydu. Tatilin bitmesi kendini en çok üniversitelerde (ve kısmen liselerde) gösterebilirdi. Bir de futbol sezonunun açılmasıyla tribünlerde. Bu korkuların temelsiz olmadığı ortaya çıktı.

Ankara'da Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde (ODTÜ) ortaya çıkan gelişmeler, üniversite ayağının en ileri gittiği örnek oldu. ODTÜ ortaya üniversitelere örnek olacak bir mücadele koyduysa, bunun ardında birden fazla neden yatıyor: ODTÜ'nün tarihi geleneği, geçen ders yılında o üniversitede yaşanan ve Tayyip Erdoğan için bir takıntı haline gelen mini ayaklanma, elbette kampüsün sınırları içinden geçecek ve bir doğa katliamı anlamına gelen yol... Bunların her biri Eylül ayındaki ODTÜ mücadelesinde rolünü oynadı. Ama ODTÜ mücadelesinin çok önemli bir yanını unutmak çok yanlış olur. Bu mücadelede ODTÜ öğrencisi, 100. Yıl mahallesi halkıyla bütünleşmeyi bilmiştir. Bütün öğrenci hareketine yol göstermiştir.

Tribünler de kendilerinden bekleneni verdi. Özellikle Beşiktaş maçları bütün düzen güçleri için bir kâbus haline geldi. Ama hükümet çok çeşitli yöntemlerle (elektronik bilet, taraftar gruplarının suçlu ilan edilmesi, statlarda polis mevcudiyeti, kendine bağlı yeni provokatör taraftar grupları vb.) tribünleri susturmak için canını dişine takmış durumda.

Alevi isyanı

Ne var ki, Eylül ayına damgasını vuran esas olarak büyük Alevi kitlelerinin ayağa kalkması olmuştur. Aslında halk isyanında Alevi faktörünün ta Haziran ayında bile büyük önem taşıdığı, solun gözünün İstanbul Gezi Parkı'ndan başka bir şey görmemesi dolayısıyla bir ölçüde gizlenmişti. İstanbul'daki kitlelerin yanlış bir analizine dayanan "orta sınıf" edebiyatı, en sert mücadelelerin Hatay'da geçtiğini, büyük kentlerin Alevi halkın ağırlıklı olarak yaşadığı varoluşunun hep ayakta olduğunu unutturuyordu. Eylül ayında Aleviler öyle bir ayağa kalktılar ki, en koyu "orta sınıf" analistleri bile ağızlarını kapatmak zorunda kaldılar!

Eylül ayında Ankara Mamak Tuzluca-

yır, Hatay Armutlu ve onlara destek için Ankara başta olmak üzere bütün ülkede Alevi mahalleleri ayağa kalktı. Bu gerçek, başta Suriye sınır boyunun ve Çukurova'nın Arap Alevileri olmak üzere, Türkiye Alevilerinin bir nefsi müdafaa ruh durumuna girmiş olduğunu, bu yüzden de hayatlarını ortaya koyarak mücadele etmekten kaçınmayacaklarını dosta düşmana en berrak biçimde göstermiş oldu. **Tayyip Erdoğan pek yakında elinde patlamaya hazır bir sorunu tutmakta olduğunu görecektir!** Bunun temelinde Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin Ortadoğu'da Arap şeyhliklerince kışkırtılan Şii-Sünni çatışmasında Sünni kampın fedailiğine soyunması var.

Bir başka noktaya daha işaret etmek gerekiyor: Alevi halkın polise karşı verdiği kahramanca mücadelenin ardından Eylül ayının bir özelliği yatmıyor. Mesele Tuzluca'yı da doğrudan doğruya cami-cemevi-aşevi projesiyle Alevilerin dini asimilasyonunu öngören F-tipi Aleviliğe gösterilen tepkidir. Hatay Armutlu'da ise doğrudan doğruya AKP hükümetinin Suriye'de bir mezhep savaşının hamisi olmasıyla ilgilidir. Öyleyse, **Eylül ya da başka zaman, isyanın dinamikleri öyledir ki, onu her an yeniden patlamaya hazır bir fiçi haline getiriyor.**

Nihayet, İstanbul Kadıköy'de hiçbir halk kesiminin (öğrenciler, Aleviler vb.) damgasını taşımayan bir büyük kitlenin günlerce sabahlara kadar verdiği mücadele, isyanın dinamiklerinin daha genel olarak da hâlâ canlı olduğunu ortaya koymuştur. Yoğurtçu Parkı'nın en mücadeleci forumlarından birini oluşturduğu göz önüne alındığında, forum hareketinin isyanı hiç olmazsa bir köz halinde canlı tuttuğu tespiti hayat tarafından doğrulanmış olmaktadır.

Hükümet ateşle oynuyor

Gazetemizin öteki sayfalarında Tayyip Erdoğan'ın büyük tantanayla ilan ettiği "demokratikleşme paketi"nin içinin neredeyse boş olduğu ortaya konuluyor. Halk isyanı açısından bunun bir önemi, Alevi toplumu içinde isyan dinamiklerini daha da fazla harlayacak olmasıdır. Ama en az bunun kadar önemli olan, paketin Kürt hareketi açısından "çözüm süreci"nin tıkanmasına yaptığı yeni katkıdır. AKP hükümeti ateşle

prestijini sarsmak (olayların faturası Çarşı'ya çıkarılmaya çalışıldı, ama bu başarısız oldu) ve Beşiktaş'ı bir süre seyircisiz oynatarak tribünün iradesini kırmak. İlk amaca ulaşmak daha yıllar alır! İkincisi, sefil bir biçimde başarısız oldu. Sonuncusu için ise dileğimiz, halk isyanında da öne çıkan kadınların cezalı maçlarda bu amacı boşa çıkarmaları olacaktır.

1453 Kartalları olayı açıkça gösteriyor ki AKP denen parti, halk isyanının kendisinde yarattığı korkunun sonucunda iç savaş tohumları atmaya bile razıdır. Ama bundan ibaret değildir yöntemleri: Polisi de bütünüyle kirlenmiş bu işe koşturmaktadır. Üç büyük kulübün tribün gruplarına ardı ardına yapılan baskınlar, ileri sürülen maskara gerekçeler bir yana bırakılarak tam tamına hükümetin tribünleri sessizleştirme operasyonunun birer parçası gibi görülmelidir.

oynuyor! Kuşkusuz, Kürt hareketinin içinde farklı bileşenlerin "süreçe" atfettiği olumluluk çok farklı. Dolayısıyla, önümüzdeki dönemde Kürt hareketinin kendi içinde izlenecek çizgi konusunda büyük tartışmalar yaşanacak. Ama bir şey kesin: Hareket içinde de, halkta da bu hükümetin Kürt sorununu çözme niyetli olmadığı konusundaki hissiyat çok güçlendi. Yarın bir kıvılcım parladığında, Kürt halk kitlelerinin ne yapacağı belli olmaz. Umutları bu kadar kışkırtılan ama hiçbir şey elde edemeyen bir halk patlamaya hazır bir halktır. Böyle bir patlama yaşanırsa Türkiye bambaşka bir mecraya girer.

Öte yandan, Türkiye ekonomisinin pa-

muk ipliğine bağlı olduğu da ortada. ABD Merkez Bankası Fed'in tahvil alımını azaltmaması için ellerini göğe açmak, ekonomi yönetiminin başlıca faaliyeti haline geldi. Derin bir kriz patlak verirse, işten çıkartmalar yaygınlaşırsa, toplumu sarmış olan bu isyan duygusunun işçi sınıfında ne tepkiler yaratacağı bilinemez. Türkiye sarsıntılı bir döneme doğru ilerliyor.

Liberaler isyana karşı propaganda başlattı!

Eylül ayını halk isyanının bir önceki döneminden ayıran temel özelliklerden biri, sağ ve sol liberalerin halk isyanına karşı bir tavır geliştirmeye başlamaları. Bunun için çeşitli gerekçeler kullanılıyor.

- İstanbul Kadıköy'de günlerce sabahlara dek süren eylemlerde "radikal" grupların kitleden kopuk maceralara giriştiği iddia ediliyor.
- Ergenekon kampının sol kisve altında darbeci heves içinde olduğu söyleniyor.
- Halk hareketinin ağır saldırılar karşısında kendini ve gösteri hakkını korumak üzere başvurduğu savunma yöntemleri, hükümetin polislinin şiddetiyle aynı kaba konuluyor.
- Erdoğan'ın gerginlik stratejisi ve AKP'nin en berrak ifadesini Beşiktaş-Galatasaray maçında bulan kasıtlı provokasyonlarının ürkütücü bir özellik taşıdığı vurgulanıyor, halk isyanı bunlar karşısında "barış ve uzlaşma" aramadığı takdirde çok kötü şeyler olabileceği ileri sürülüyor.
- Zaten "Gezi" ahalisinin ayrıcalıklarını korumaya yatkın zengin çocukları olduğu teması, eskiden tutucu kampın oyun-

cağı iken, Haziran'da isyanın yanında görünmeyi seçen liberaler de bu teze sarılıyor.

Bu gerekçelerin bazıları liberal kampın isyanı başından itibaren büyük kuşkuyla desteklediğini gösterir; bazıları hükümetin tarafını tutmak anlamına gelir; bazıları da kitleyi işin kontrolden çıkmaya başladığı duygusuyla doldurup korkutmaya yöneliktir.

Liberalerin esas derdi bunlar değildir. Bunlar halkı kandırmak için uydurulmuş mazeretlerdir. Liberalerin esas derdi, Türkiye'nin sonunda bir devrime dahi dönüşebilecek bir isyan hareketinden artık kurtulmasıdır. İsyana karşı çıkan bu tavrın Eylül ayında isyanın başını yeniden kaldırmasından sonra ortaya çıkmış olması rastlantı değildir. Türkiye'nin istikrarı, aslında solda en önemli karşı-devrimci odak rolünü üstlenmiş olan liberalizmin derin özlemidir. Onların bir bölümü AKP destekçiliğine dönmek için yanıp tutuşmaktadır. Bir kısmı ise AKP'ye karşı olsa bile seçimleri tek kurtuluş yolu olarak görecektir. Öyleyse, isyana karşı çıkmaları gerekir. Abdullah Gül ve Bülent Arınç gibi onlar da "mesaj alınmıştır" demektir!

Sessiz tribün operasyonu

Eylül, tam da tahmin edilen alanlarda büyük olaylarla geldi. İktidar öğrencilerden korkuyordu, Alevilerden korkuyordu, bir de tribünlerden. Öğrenci gençlik ODTÜ'de, Aleviler ise hem Ankara Tuzluca'yı da hem de Hatay Armutlu'da ayağa kalktı ve isyan ruhunun hiçbir biçimde sönmediğini gösterdi. Tribünler ise o korkunun boş yere olmadığını tekrar tekrar kanıtladı. 34. dakika hükümet, iktidar partisi ve onun yağıcı televizyonlar için kâbus olmaya başladı. "Büyük Birader" artık tribünlerin maçların 34. dakikasında attığı sloganları susturmakla yetinmiyor. Bu sloganların üzerini, başka maçlardan çalınmış seslerle örterek izleyicisine aktif olarak yalan söylüyor.

22 Eylül Pazar günü Beşiktaş-Galatasaray maçında yaşananların anlamı ise bütünüyle berraktır. Beşiktaş taraftarını Çarşı'dan uzaklaştırmak (1453 Kartalları), Çarşı'nın